ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ' - ΤΟΜΟΣ Γ'

1886

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Θ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΗ ΚΑΙ ΑΛ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟΥ, ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ

1886

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

Ἀρχαιολογικά

Τὰ νέα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως εὑρήματα ὑπὸ Κ. Γ. Ζησίου, σ. 87, 99, 111.
Ὁ Τάφος τοῦ Οἰδίποδος ὑπὸ Π. Καστρωμένου σ. 172.
Ἐπιγραμματικὰ ὑπὸ Ιακ. Χ. Δ. σ. 359.
Ἡ Τετράπολις τοῦ Μαραθῶνος ὑπὸ Π. Καστρωμένου σ. 447.
Ἀρχαιολογικά, σ. 167, 204, 227, 251, 263, 287, 312, 348, 383, 408, 444, 474, 491, 555.

Βιβλιογραφία καὶ Βιβλιοκρισίαι

Περὶ τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ Π Καρολίδου, σ. 46, 59, 71, 82, 94, 106, 118.
Ἡ θάλασσα τοῦ Ρισσεπὲν ὑπὸ Κ., σ. 46.
Ξένα φιλολογικὰ περιοδικὰ ὑπὸ Γ. Μ. Σ., σ. 204, 215.
Συμπληρώσεις καὶ παρατηρήσεις εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Φήμης» ὑπὸ Γ. Λαμπάκη, σ. 298.
Οἱ Ναβαρραῖοι ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ Κ. Α. Χρηστομάνου, σ. 395, 407, 418, 431, 442, 453.
Ἡ «Ἐπιθεώρησις», σ. 495.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ.

Σελ. 22, 142, 191, 203, 239, 249, 261, 275, 284, 259, 383, 476, 491, 500, 508, 516, 532, 540, 556.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Σελ. 23, 95, 120, 132, 156, 179, 192, 216, 251, 287, 300, 324, 360, 420, 432, 444, 468, 564.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ.

Σελ. 420, 432, 444, 476, 484, 492, 508, 516, 524, 556.

Βιογραφίαι καὶ Νεκρολογίαι.

Γεώργιος Παράσχος ὑπὸ Σπ. Παγανέλη, σ. 79.
Ὁ ἐν Παρισίοις Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, σ. 97.
Τινὰ περὶ Ἀνδρέου Ζ. Μάμουκα, σ. 121.
Μιχαὴλ Τολμίδης ὑπὸ Σπ. Παγανέλη, σ. 170.
Γ. Σ. Μαυρουκάκης, ὑπὸ Κ. σ. 170.
Θεόδωρος Ὀρφανίδης ὑπὸ Δ. σ. 374.
Γυίλφορδ ὑπὸ Μ. ΠΑΣ, σ. 422, 434.
Ξενάκης ὑπὸ Μ. Ι. Γεδεών, σ. 458.

Βιομηχανικά.

Ἀπὸ τὶ κατασκευάζονται αἱ τσόχαι ὑπὸ Ἀγγέλου Σ. Πυρρῆ σ. 130.
Τὸ ἐμπόριον τοῦ σπόγγου ὑπὸ Ἀλ. Καράλη σ. 163.

Γλωσσολογικά, φιλολογικὰ καὶ φιλοσοφικά.

Τὰ ἐκ τῆς Ἱστορίας διδάγματα ὑπὸ Χαρισίου Παπαμάρκου, σ. 125, 136, 148, 160.
Περὶ τοῦ ὀνόματος «Κυνουρίας» ὑπὸ Μ. Γιοτσαλίτου, σ. 143.
Φιλολογικὴ Σημείωσις ὑπὸ Σ. Βάση, σ. 155.
Περὶ τῆς λέξεως «Θρησκείας» ὑπὸ Γ. Δ. Ζηκίδου, σ. 155.
Φιλολογικαὶ Παρατηρήσεις ὑπὸ Γ. Δ. Ζηκίδου, σ. 191.
Παρατηρήσεις τινες εἰς τὴν Ἀπάντησιν τοῦ ἀξιοτίμου κ. Π. Καρολίδου ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκη, σ. 202, 212, 225.
Ἐπίγραμμα ὑπὸ Θ. Βενιζέλου, σ. 300.
ΚΡΙΤΙΚΑ Ἐρασιστράτεια ὑπὸ Μ. Γ. Δήμιτσα σ. 319.
Mehr Licht ὑπὸ Μ. Εὐαγγελίδου, σ. 335.
Ἀπόκρισις πρὸς τὸν κ. G. Meyer ὑπὸ Θ. Παπαδημητρακοπούλου, σ. 335.
Ἡ μάγαδις καὶ τὸ βιολίον ὑπὸ Θ. Πολυκράτους, σ. 353, 363, 376, 389, 401.
Πάρεργα ὑπὸ Ι. Σακκελίωνος, σ. 358.
Τὸ χωρίον τοῦ Πλάτωνος ὑπὸ Ἀθ. Πετρίδου Ἠπειρώτου σ. 370.
Ἡ τελευταία περὶ Ἐρασιστράτου ἀπάντησις ὑπὸ Μ. Γ. Δήμιτσα, σ. 455.
Μετὰ βαρείας καὶ ψιλῆς ἢ ἄνευ αὐτῶν; ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκη, σ. 522.
Καὶ ψιλὴν καὶ βαρεῖαν ἄνευ ψιλῆς καὶ βαρείας ὑπὸ Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλίσση σ. 548.
Κριτικά, Συνέχεια τοῦ 135 φύλλου τῆς Ἑβδομάδος ὑπὸ Μ. Εὐαγγελίδου (ἐν Παραρτήματι).

Διηγήματα καὶ κοινωνικαὶ μελέται.

Ἀντιγόνη ὑπὸ Jules Régnier Ἀλ. Κ. σ. 5, 18, 28.
Τὸ δικαίωμα τοῦ ἐξαδέλφου ὑπὸ Κ. Χ. Μεταξᾶ Βοσπορίτου, σ. 39, 52.
Ἀρχαιοκαπηλεία ὑπὸ Σπ. Παγανέλη, σ. 51.
Ἡ πρώτη ῥυτὶς ὑπὸ Σπ. Παγανέλη, σ. 63.
Βιου ὀδύναι ὑπὸ Σπ. Παγανέλη, σ. 114, 126, 138, 150.
Συνειδήσεως τύψεις ὑπὸ Σπ. Παγανέλη, σ. 198.
Ἡμέραι τῆς Γρηᾶς ὑπὸ Ἀνδρ. Δ. Καρκαβίτσα, σ. 207, 222.
Τὰ κάλανδα τοῦ Σωτήρη ὑπὸ Ἀντωνίου Σ. Μάτεσι, σ. 234.
Ὁ ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ὑπὸ Σπ. Παγανέλη, σ. 294, 307, 316.
Ὁ Λοχίας τῆς Κούτρας ὑπὸ Ἀνδρέου Δ. Καρκαβίτσα, σ. 330 342.
Τὸ σχοινὶ ὑπὸ Ι. Μ. Δ. σ. 355, 371.
Ἡ ἀδελφὴ Μάρθα ὑπὸ Σπ. Παγανέλη, σ. 367. 378, 391, 404, 414, 427, 438, 449.
Ὁ Ἠκρωτηριασμένος De Amicis (ὑποφυλλίς), σ. 435, 446, 459.
Σκηναὶ τῆς ἐρήμου Μουβαρὲκ-ἐλ-Χαρρὰν ὑπὸ Κ. Χ. Μεταξᾶ Βοσπορίτου, σ. 470, 478.
Ὁ Νυμφικὸς δακτύλιος Πολωνικὸν διήγημα τῆς Ἄννης Ναρηβάσκας ὑπὸ Π. Πανᾶ, σ. 486, 494, 502, 510, 518-526, 534, 542.
Νύκτες φθινοπώρου ὑπὸ Σπ. Παγανέλη, σ. 520, 528, 536, 544, 551, 558, 569.
Ἡ εὐγενὴς χωρικὴ Διήγημα Ἀ. Ποῦσκιν ὑπὸ Σοφίας Σχλίεμαν, σ. 550, 558, 566.

Ἐθνογραφικά.

Μία παράκλησις πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἑβδομάδος», σ. 5.
ΔΟΞΑΣΙΑΙ ΚΡΗΤΩΝ. Περὶ Χάρωνος καὶ Ἅδου ὑπὸ Γ. Ἰακ. Καλαϊσάκη, σ. 187, 196.
Δημώδης ποίησις ὑπὸ Ἐπαμ. Π. Πολιτάκη, σ. 228.
Ἔθιμα ἀρχαῖα παρὰ τοῖς νῦν Ἕλλησιν ὑπὸ Γ. Δ. Ζηκίδου, σ. 256, 268.
Δημώδης Φιλολογία ὑπὸ Σ. Μ. Σ., σ. 475.

Ἑλληνικαὶ παραδόσεις.

Πῶς συνωκίσθησαν τὰ Καρδάμυλα Χίου, ὑπὸ Α. Κ. Χ. σ. 83
Πῶς ὠνομάσθη τὸ χωρίον «Τάτιζα» ὑπὸ Εὐθ. Α. Γκορίτσια, σ. 102.
Ὁ Δράκος καὶ ἡ Νύφη ὑπὸ Ζ. Δ. Κυρτσώνη, σ. 131.
Ὁ Μπαρμπαμανώλης ὑπὸ Γ. Ι. Μαγγιώρου, σ. 173.

Ἐπιστολαί.

Σελ. 204, 240, 311, 312, 425, 442.

Ἱστορικά.

Ἡ κατὰ τῶν Μελάμπων ἐκστρατεία τῶν Τούρκων (1822) ὑπὸ Ν. Γ. Φωτάκη, σ. 67, 78, 91, 103, 112.
Ἡ καταστροφὴ τῆς Χίου ὑπὸ Α. Ζ. Μάμουκα, σ. 123, 135, 145, 159.
Τινὰ περὶ τοῦ μητροπολίτου τῆς Χίου Πλάτωνος ὑπὸ Α. Κ. Χούμη, σ. 189.
Ἀνέκδοτος ἔκθεσις Γεωργίου Αἰνιάνος, σ. 206, 218, 233, 246, 254, 267, 281, 292, 304, 315, 327, 338, 351.
Ὁ Μητροπολίτης Χίου Πλάτων ὑπὸ Β. Α. Μυστακίδου, σ. 220.
Σύντομος διήγησις ὑπὸ Ι. Σακκελίωνος, σ. 230, 243.
Ἱστορικὰ ἔγγραφα, σ. 250, 260.
Ἱστορικὰ Πάργας ὑπὸ Π. Γ. Ζερλέντη, σ. 333, 345, 382.
Ἱστορικὰ ἔγγραφα, σ. 364.
Ἔκθεσις ἱστορικὴ Ἐμμανουὴλ Τσούχλου, σ. 394, 406.
Ὁ Μητροπολίτης Χίου Πλάτων ὑπὸ Β. Α. Μυστακίδου, σ. 462
Τελετὴ τῆς στέψεως Καίσαρος ὑπὸ Σ. Γ. Παναγιωτοπούλου, σ. 525, 533.

Μυθιστορήματα.

Δόξα καὶ Ἔρως, σ. 8, 20, 32 44, 55, 68, 80, 92, 104, 117, 128, 140, 152, 164, 176, 183, 195, 207, 219, 231, 243, 255, 267, 279, 291, 303, 315, 327, 339, 351, 363, 375, 387, 399, 410.
Ἐν Παραρτήματι Ἡ Πολιορκία τῆς Φλωρεντίας τοῦ Γουεράτση ὑπὸ Π. Πανᾶ.

Περιγραφαὶ καὶ ἐντυπώσεις.

Ὁ μῦθος τοῦ Προμηθέως ὑπὸ Σπ. Παγανέλη, σ. 15.
Ἐν μνημόσυνον Χριστιανοῦ στρατιώτου ὑπὸ Φ. Παρασκευαΐδου, σ. 27.
Μικρὸν Ἡμερολόγιον ὑπὸ Ἀνδρέου Δ. Καρκαβίτσα σ. 44, 53, 65, 76, 87, 100.
Ὁ Ἑλληνισμὸς ἐν Μακεδονίᾳ. [Οἱ σωζόμενοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες] ὑπὸ Σ. Μ. Ὀλυμπίου Μακεδόνος σ. 75.
Τὸ Πέτα καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν Φιλελλήνων ἐκ τῶν τοῦ Σπ. Παγανέλη, σ. 90.
Οἱ Σπαθιῶται ὑπὸ Χ. σ. 157.
Τὸ εἰς Τῆνον προσκύνημα ὑπὸ Σπ. Παγανέλη, σ. 162, 174.
Οἱ σωζόμενοι ἀγῶνες τῶν ἀρχαίων ἐν Θράκῃ ὑπὸ Β. Α. Μυστακίδου, σ. 184, 194.
Τὸ ἐν τῇ Μητροπόλει Μνημόσυνον ὑπὸ Σπ. Παγανέλη σ. 242.
Πέντε Ἐπιστολαὶ ὑπὸ ΙΜΔ. σ. 266, 279.
Ὁ Χόβαρτ ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Δαμβέργη σ. 277.
Ἡ κηδεία καὶ ὁ τάφος των ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Δαμβέργη σ. 291.
Αἱ χρωματισταὶ ταινίαι ὑπὸ Ἰμδ. σ. 302.
Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Διάδοχον, σ. 337 ὑπὸ Δούλου (Ἰ. Μ. Δαμβέργη).
Ἡ ἑλληνικὴ πανήγυρις τῶν ἐν Βερολίνῳ Καλλιτεχνῶν ὑπὸ Ν. Ε. Π., σ. 356.
Συμφορὰ καὶ φιλανθρωπία ὑπὸ Ἰ. Μ. Δαμβέργη, σ. 410.
Σεισμοφοβία ὑπὸ Ἀνδρέου Δ. Καρκαβίτσα σ, 435.
Μάνα! θὰ πεθάνῃς ὑπὸ Περιπατητικοῦ (Δ. Γρ. Κ.) σ. 472.
Μαθητοθηρεία ὑπὸ ΙΜΔ. σ. 472.
Ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ὑπὸ Χ. Ἀννίνου, σ. 477.
Τὸ ἄσυλον τῶν θεῶν ὑπὸ Ἰ. Μ. Δαμβέργη, σ. 482.
Ἡ Κολοκύθα τοῦ Γέρο-Σταύρου ὑπὸ Περιπατητικοῦ σ. 481.
Ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς Ἑσπερίας! ὑπὸ Περιπατητικοῦ, σ. 488.
Τὸ δωδεκάθεον ὑπὸ Ἰ. Μ. Δαμβέργη, σ. 489, 496, 503.
Νέα θεωρία περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ Περιπατητικοῦ (Δ. Γρ. Κ.), σ. 496.
Ἐν δωρητήριον ὑπὸ Περιπατητικοῦ (Δ. Γρ. Κ.), σ. 503.
Ἐν ἔτι βλέμμα ὑπὸ Ἰ. Μ. Δαμβέργη, σ. 512.
Ἡ Ἑορτὴ ὑπὸ Ε. σ. 541.
Σχολὴ τῶν ναυτικῶν δοκίμων ὑπὸ Γ. Α. Βαλαβάνη σ. 563.

Περιηγήσεις.

Περιηγηταὶ ὑπὸ Ἀλ. Καραλῆ, σ. 375, 387, 403, 417, 430, 441, 452, 465.

Ποιήματα.

Τὰ δύο στοιχεῖα (παράδοσις ἔμμετρος) ὑπὸ Ἀνδρέα Δ. Κ., σ. 7.
Ποίημα ἐπὶ τῷ θανάτῳ Ἄννης Θ. Ν. Φιλαδελφέως ὑπὸ Φλωρεντίας Ἀ. Φουντουκλῆ, σ. 251.
Ἀνέκδοτος σάτυρα Θ. Γ. Ὀρφανίδου Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, σ. 398.
Ὁ Σωκράτης καὶ ἡ σύζυγός του ὑπὸ Στεφάνου Ι. Στεφάνου, σ. 464.
Νοσταλγία ὑπὸ Ἀριστομ. Προβελεγίου, σ. 473.

Ποικίλα.

Ἀνέκδοτα-Μῦθοι-Παροιμίαι συλλεγέντες ὑπὸ Φωτίου Χρυσανθοπούλου (Φωτάκου) τὸ πρῶτον ἤδη ἐκδιδόμενα.
Σελ. 66, 80, 89, 102, 113, 127, 137, 154, 166, 173, 190, 227, 251, 262, 285, 299, 323, 336.
Εἰκὼν τῆς ἐποχῆς, σ. 74.
Τὸ ἀγγλικὸν Ναυαρχεῖον, σ. 86.
Ὁ ἑνενηκοντούτης αὐτοκράτωρ, σ. 109.
Ἡ οἰκία τοῦ Φωσκόλου ὑπὸ Μ. Γρύλλου, σ. 248.
Ποῖον ἑλληνικὸν βιβλίον ἐξετυπώθη εἰς μεγαλείτερον ἀριθμὸν ἀντιτύπων ὑπὸ Α. Κ. Χ., σ. 271, 283.
Ἡ ἐθνικὴ τῶν Γάλλων ἑορτή, σ. 314.
Μαρία Κλάρα Δάουες ὑπὸ Π. Γ. Καστρωμένου, σ. 322.
Οἱ ἀνδριάντες ὑπὸ Ἰ. Μ. Δ., σ. 326, 348.
Πρέπει νὰ ἀγοράζωμεν τὰ βιβλία ὑπὸ Α. Κ. Χ., σ. 329.
Τὸ Hollowav κολλέγιον διὰ τὰς Κυρίας ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ Elisabeth A. S. Dawes, σ. 341.
Ὁ μέγας δωρητὴς ὑπὸ Α. Γ. Δουρούτη, σ. 371.
Μουβαρὲκ-ἐλ-Χαρράν, (περικοπὴ) σ. 384.
Ἡ γυναικεία ἐκπαίδευσις, σ. 446.
Τὸ ταμεῖον τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, σ. 494.
Αἱ πεντηκονταετηρίδες, σ. 500.
Παράπονον Ἕλληνος ὑπὸ Ἰ. Μ. Δαμβέργη, σ. 514.
Κατάστασις τῶν ἐκτὸς τῆς Ῥωσσίας ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν ὑπὸ Π. Η. Α. σ. 571.
Ἐπίλογος, σ. 572.

Ἀπαντήσεις ἄνευ ἐρωτήσεων.

Σελ. 12, 24, 36, 48, 60, 72, 83, 95, 108, 120, 132, 144, 156, 168, 179, 192, 204, 216, 228, 240, 252, 264, 276, 288, 300, 312, 336, 347, 360, 383, 396, 408, 419, 432, 444, 468, 476, 484, 492, 500, 508, 516, 524, 532, 540, 548, 564.

Πολιτικὰ δελτία καὶ μελέται.

Ἡ Ἤπειρος κινδυνεύει ὑπὸ Σπ. Μ. Σίμου, σ. 399.
Αἱ ἰδέαι ἡμῶν, σ. 61.
Ἡ ἐκ τοῦ ληθάργου ἀφύπνισις, σ. 469.
Ἀγᾶς, Παπᾶς καὶ Πρόξενος, σ. 470.
Ὀφειλομένη ἐξήγησις, σ. 477.
Ζητεῖται ἀνήρ! σ 485.
Αἱ ἀποστολαί, σ. 485.
Ὑποπτα σημεῖα, σ. 486.
Ἑλληνικὴ ἰδιοφυΐα σ. 493.
Κυβέρνησις καὶ Θρησκεία, σ. 501.
Θάλασσα! σ. 509.
Καιρὸς πλέον, σ. 510.
Ἑλλὰς καὶ Βουλγαρία, σ. 512.
Τὰ κόμματα, σ. 517.
Odium theologicum, σ. 531.
Πατριαρχικά, σ. 535.
Ὁ Πορφυρογέννητος, σ. 541.
Κλασσικοὶ καὶ Βυζαντῖνοι, σ. 549, 557, 565.
Ῥευματισμοί, σ. 557.
Ἀπολογισμὸς τοῦ 1886, σ. 565.

ὑπὸ Δ. Γρ. Κ.

Θρηνολογήματα ὑπὸ Σ. Γ. Παναγιωτοπούλου, σ. 566.

Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.

Φιλολογικὴ Ἐπιθεώρησις, σ. 11, 23, 35, 47, 59, 71, 83, 95, 572.
Φιλολογικά, σ. 108, 119, 131, 143, 155, 167, 178, 192, 204, 227, 239, 251, 263, 276, 287, 299, 311, 323, 336, 348, 359, 382, 443, 456, 475, 490·

Ἐπιστημονικά.

Ἐξέλεγξις ἡμαρτημένων ὑπὸ Μ. Γ. Δήμιτσα, σ. 178.
Δήλωσις Μ. Γ. Δήμιτσα, σ. 348.
Ἀντιδήλωσις Μ. Εὐαγγελίδου, σ. 360.
Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἰνδιῶν ὑπὸ Ἰνδοκαλάμου, σ. 498, 507.
Ἐπιστήμη καὶ τέχνη, σ. 499.
Ἐπιστημονικά, σ. 131, 155, 167, 214, 251, 287, 324, 475.
Ἐπιστήμη καὶ Τέχνη, σ. 515.
Ἐπιστήμη καὶ Τέχνη, σ. 523.

Καλλιτεχνικά.

Σελ. 168, 179, 215, 227, 240, 251, 264, 276, 287, 300, 456, 475.
Τὰ προπλασμάτια τοῦ ἀνδριάντος Μιαούλη ὑπὸ Γ. Βρούτου, σ. 107.
Ὀλίγα περὶ τῶν ἐν τῇ Σαξονικῇ πρωτευούσῃ καλλιτεχνημάτων ὑπὸ Β. Σ. σ. 258, 272,
Τὰ περὶ μουσικῆς ἀναγνώσματα τοῦ κ. Ι. Τζέτζη ὑπὸ Ἀθ. Πετρίδου, σ. 556.

Φυσικαὶ Ἐπιστῆμαι.

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἡμερολόγιον ὑπὸ Σ. Κ. Σ., σ. 3.
Τὰ νέα τοῦ κόσμον θαύματα ὑπὸ Κ. Μ., σ. 30.
Οἱ Κομῆται σ. 115.
Οἱ μύρμηκες ὡς κτηνοτρόφοι καὶ γεωργοὶ ὑπὸ Κ. Μ., σ. 152, 155, 170.
Ὀπτικὸς Τηλέγραφος ὑπὸ Δ. Α. σ. 182.
Ἀρχαιολογικὴ Ὀρυκτολογία ὑπὸ Κ. Μητσοπούλου σ. 306.
Ἐν τῷ Οὐρανῷ (ὑποφυλλίς) ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμεριών, σ. 423.
Σεισμοὶ ὑπὸ Γ. Δ. Σύρμα, σ. 411, 423.

Χριστιανικὴ ἀρχαιολογία.

Χριστιανικὴ Ἀρχαιολογία, σ. 95.
Ἐπιστημονικὴ Περιοδεία ὑπὸ Γ. Λαμπάκη.
Α΄. Μεσολόγγιον, σ. 255.
Β΄. Κλεισούρα, σ. 268.
Γ΄. Ἀγρίνιον, σ. 282.
Δ΄. Μεγάλη Χώρα, σ. 310.
Μονὴ προφήτου Ἠλιοῦ καὶ εἰκονοστάσιον αὐτῆς ὑπὸ Δ. Π. Κ. σ. 334.
Ἀρχαιολογικὰ Πάρου ὑπὸ Ι. Ν. Καμπάνη. σ. 345.
Νεκταρίῳ τῷ Δομινικανῷ ἱερομονάχῳ, ὑπὸ Γ. Λαμπάκη σ. 347.
Ἐπιστολὴ γέροντος ὑπὸ Γερασίμου Ματζαβίνου σ. 381.

Χρονογραφικά.

Ἡμερολόγιον, σ. 1, 13, 25, 37, 49, 61, 73, 85, 97, 109, 121, 133, 145, 157, 169, 193, 205.
Ἐπὶ τῶν Ἐνεστώτων, σ. 1, 13, 25, 37, 49, 61, 73, 85, 97, 109, 121, 133.
Ἔργα καὶ Ἡμέραι, σ. 1, 13, 25, 37, 49, 62, 74, 85, 98, 110, 121, 133, 144, 156, 169, 181, 193, 205, 217, 229, 241, 253, 264, 277, 289, 301, 313, 325, 337, 349. 361, 373, 385, 397, 409, 421, 433, 445, 457, 471, 480, 487, 502, 511, 518, 527.
Τὰ ἐν τῇ Βουλῇ σ. 145.

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.

Σελ. 12, 24, 48, 60, 72, 84, 96, 108, 120, 132, 144, 156, 168, 180, 192, 204, 216, 228, 240, 252, 264, 276, 288, 300, 324, 360, 372, 384, 896, 408, 420, 444.

Αὐταί.

Σελ. 24, 36, 48, 60, 72, 84, 96, 120, 132, 144, 156, 168, 180, 204, 216, 228.

Λύσεις.

Σελ. 24, 36, 48, 60, 72, 84, 96, 108, 120, 132, 144, 156, 168, 180, 192, 204, 216, 228, 240, 252, 264, 276, 288, 300, 324, 360, 384, 396, 408, 420, 432, 456.

Πραβεῖα τοῖς λύταις.

Σελ. 12, 36, 72, 84, 108, 120, 132, 144, 156, 168, 204.

Ἀλληλογραφία.

Σελ. 12, 24, 36, 48, 60, 108, 132, 156, 168, 180, 192, 216, 228, 276, 384, 524.

Γνωστοποιήσεις.

Σελ. 1,61, 109, 121, 133, 181, 240, 361, 373, 457, 469, 477, 485, 533, 541, 548, 557.

Παροράματα.

Σελ. 264, 372, 384, 396, 420, 456, 468, 500.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΚ. ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΑΥΤΗΣ

ΩΣ ΚΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΣΥΝΤΡΕΞΑΝΤΑΣ ΤΗΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΑ»

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΥΤΗΣ

ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΒΑΘΕΙΑΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΝ ΤΗΣ

Ἔτος Γ' 1886 — Ἐν Ἀθήναις 5 Ἰανουαρίου — Ἀριθ. 97

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐν Ἑλλάδι. . . . . Δρ. 10.
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ . . . Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»
Ἐν ὁδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 20.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ἐξωφύλλου παρελείφθησαν ἐκ τῶν τῆς συνταξεως τοῦ φύλλου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος συμμετασχόντων τὰ ὀνόματα τῶν κκ. Σπ. Κ. Σακελλαροπούλου—οὗτινος καὶ σήμερον φιλοξενοῦμεν ἀξιόλογον διατριβήν—κ. Π. Δ. Ζάχου, κ. Ἀθ. Λασποπούλου, κ. Θ. Χ. Φλωρᾶ, κ. Π. Καστρωμένου, καὶ κ. Σ. Ἰ. Στεφάνου.

Οἱ ἀπ' εὐθείας πληρόνοντες—καὶ οὐχὶ διὰ τῶν κ.κ. ἀνταποκριτῶν, ὧν πλήρης κατάλογος κατεχωρίσθη εἰς τὸ μετὰ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ διανεμηθὲν ἐξώφυλλον—δύνανται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των καὶ διὰ χαρτονομισμάτων ἢ γραμματοσήμων παντὸς ἔθνους.

Ἕνεκα αὐστηρότητός τινος περὶ τὴν διάθεσιν τῶν φύλλων τῆς «Ἑβδομάδος» εἰσαχθείσης, διεκόπη ἡ ἀποστολὴ πολλῶν δωρεὰν καὶ ἐπ' ἀνταλλαγῇ φύλλων. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστήσῃ τινά, ἀφοῦ εἶνε γενικόν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡμερολόγιον.
Ἐπὶ τῶν Ἐνεστώτων.
Ἔργα καὶ ἡμέραι.
Τὸ καθ' ἡμᾶς Ἡμερολόγιον.
Μία παράκλησις πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἑβδομάδος.
Ἀντιγόνη. (Διήγημα).
Τὰ δύο στοιχειά. (Ποίημα κατὰ παράδοσιν).
Δόξα καὶ Ἔρως (Μυθιστόρημα).
Φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις.
Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. (Ὁ Ἐρρῖκος Οὐσαί. — Καὶ θερμὸν ὕδωρ χάριν τῶν πολλῶν.—Τὸ νέον Πανεπιστήμιον.—Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ ἀπὸ ὑποδηματοποιοὺς πίπτουσιν ἀερόλιθοι).
Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.
Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Θεοπέμπτου καὶ Θεωνᾶ τῶν μαρτύρων, καὶ Συγκλητικῆς τῆς Ὁσίας. [Οἱ μὲν ἤθλησαν ἐπὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ τῷ 290 ἔτει, ἡ δὲ Συγκλητικὴ ζήσασα ἀσκητικῶς ἐπὶ 85 ἔτη, ἐτελεύτησε μεσοῦντος τοῦ δ'. αἰῶνος].

ΙΣΤΟΡΙΑ 1822. Συνένωσις τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἑλληνικῶν σωμάτων. [Τὰ ἐν Εὐβοίᾳ σώματα ἦσαν τὰ ἑξῆς αὐτοβούλως ἐνεργοῦντα: α' ἑπτακόσιοι ξένοι καὶ ἐντόπιοι ὑπὸ διαφόρους ὁπλαρχηγοὺς ἔχοντας ἀρχηγὸν τὸν Βάσσον Μαυροβουνιώτην· β' ἑξακόσιοι ὑπὸ τοὺς ἡρωϊκοὺς Ἠλίαν καὶ Κυριακούλην Μαυρομιχάλην· συνεπείᾳ δὲ τῶν ἐκ Στύρων θλιβερῶν ἀγγελμάτων οἱ ἀρχηγοὶ συνενοήθησαν, καὶ συγκεντρωθέντες εἰς Μεσοχώρια συνηνώθησαν εἰς ἓν σῶμα οὗτινος ἀρχηγοὶ ὡρίσθησαν οἱ Ἠλίας Μαυρομιχάλης καὶ Βάσσος Μαυροβουνιώτης.]

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝΕΣΤΩΤΩΝ

Μεθ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας, οὓς κατέβαλον καὶ καταβάλλουσιν οἱ ἐπὶ διαφόροις αἰτίαις ἐχθροὶ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἀναιδεῖς διαμφισβητηταί, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας, ἃς ἐν τῷ πατριωτισμῷ αὐτῶν κατέβαλον καὶ καταβάλλουσι *ῥωμηοί* τινες πρὸς διακωμῴδησιν τῆς τε θέσεως καὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, καὶ τὰ δικαιώματά του ἠρξαντο αὖθις ἀναγνωριζόμενα καὶ ἡ ἐν τοῖς Ἀνατολικοῖς ζητήμασι ὑπάτη αὐτοῦ θέσις ἐκτιμωμένη καὶ αἱ ἐνέργειαί του ὑπολογιζόμεναι. Ταῦτα δὲν ἀπαιτοῦσιν ἔκτακτον ὀξυδέρκειαν ὅπως τὰ εἴδῃ τις.

Συνετέλεσεν εἰς τοῦτο ἆρά γε ἡ ἐμμονὴ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰς γιγαντιαίας ὄντως, ἀκαταπαύστους καὶ ὁσημέραι αὐξούσας παρασκευάς, συνετέλεσεν εἰς τοῦτο ὁ ἐν Γαλλίᾳ ἰδίως ἀναπτυσσόμενος ἤδη φιλελληνισμός, ἢ μήπως ἡ εἰκαζομένη τροπὴ αὕτη ὀφείλεται εἰς αὐτὰς τὰς περιπλοκάς, ἃς ἐγέννησεν ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον εἰς τὴν ἐπιτηδειότητα αὐτῆς στηριχθεῖσα διπλωματία; ἤτις ἐνῷ ἀμέριμνος καὶ γαυριῶσα ἔσυρε καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἀοράτως καὶ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος τὰ κινοῦντα τὰ νευροσπαστικὰ τοῦ Αἴμου ἐθνάρια νήματα, καὶ διεσκέδαζεν αὐτή τε ἐν τοῖς ἡμισκηνίοις κεκρυμμένη καὶ πάντες οἱ θεώμενοι χάσκακες, αἴφνης καὶ ἀπροσδοκήτως παρετήρησεν αὐτοβούλους τινὰς κινήσεις ἐνίων ἐν τοῖς νευροσπάστοις τέως καταλελεγμένων;

Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, μέγας ἔπαινος ὀφείλεται εἰς τοὺς τολμῶντας, ὑφ' ἃς ἤδη μάλιστα περιστάσεις εὑρίσκεται ἡ πατρὶς ἡμῶν, ν' ἀπαντῶσιν εἰς τὰς ἀπειλητικὰς συμβουλὰς πασῶν τῶν μεγάλων τῆς Εὐρώπης δυνάμεων περὶ ἀπολύσεως στρατοῦ καὶ ἐπανόδου εἰς τὴν γαλήνην τοῦ ἠρέμου βίου τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν ἐλπίδων, διὰ τῆς ὅσον οὔπω προσκλήσεως ὑπὸ τὰ ὅπλα καὶ ἄλλων ἡλικιῶν καὶ διὰ ἐπαυξήσεως καὶ ἐπιταχύνσεως τῶν προπαρασκευῶν, μεγάλη δ' ὀφείλεται εὐγνωμοσύνη καὶ εἰς τὸν ξένον τὸν ἀναλαβόντα νὰ ὑπερασπίσῃ ἐναντίον τοῦ ἰσχυροῦ τῶν συμφερόντων ῥεύματος τὸν παραγκωνιζόμενον ἑλληνισμὸν διὰ τῶν ἑξῆς ῥήσεων.

«Ἐὰν ἡ Εὐρώπη κυροῦσα τὴν Βουλγαρικὴν ἕνωσιν ἀμείψῃ τὴν ταραξίας καὶ βραβεύσῃ τὴν ἐπανάστασιν, οἱ ἕλληνες θὰ προβάλωσι τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν. Ἀπορρίπτουσαι τὰ ἑλληνικὰ αἰτήματα αἱ δυνάμεις, θὰ ἀποδείξωσιν ὅτι χρῶνται ἄλλῳ μέτρῳ ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς δικαιοσύνης διὰ τοὺς βουλγάρους καὶ ἄλλῳ διὰ τοὺς ἕλληνας· τῷ ὄντι οἱ βούλγαροι δύνανται ἀτιμωρεὶ νὰ παραβιάζωσι τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου, ἐνῷ ἡ συνθήκη αὕτη ἐδημιούργησε τὴν αὐτονομίαν τῆς κυρίως Βουλγαρίας καὶ ἐπροίκισε τὴν Ἀνατ. Ῥουμελίαν δι' αὐτοδιοικήσεως, καὶ οἱ ἕλληνες δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ διεκδικήσωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἄρθρων τῆς συνθήκης ταύτης, ἅτινα δὲν ἐφηρμόσθησαν! Ἐὰν οἱ βούλγαροι ἔπραξαν φρονίμως, ἐνωθέντες μετὰ τῶν ῥουμελιωτῶν, οἱ ἕλληνες δὲν θὰ ἔπραττον ἧττον φρονίμως ἑνούμενοι μετὰ τῶν ἠπειρωτῶν. Ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ ἐνήργουν ἐν ὀνόματι τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὡς οἱ βούλγαροι ἐνήργησαν ἐν ὀνόματι τοῦ σλαβισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ συνεμορφοῦντο πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Βερολινείου συνθήκης, ἐνῷ οἱ βούλγαροι ἀπεμακρύνθησαν αὐτῶν».

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

[Τὸ πατριωτικὸν δάνειον—Δωρεὰ Ζαφειροπούλου—Μετὰ τὴν ἐπιστρατείαν αἱ πλήμμυραι—Ὁ προδιβασμὸς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων—Ἡ συνδρίασις τῆς Χριστιανικῆς ἑταιρείας—† Χαρὰ λαμπος Πρετεντέρης—† Ἰωάννης Σιγανὸς—Οἱ Σταυροφόροι κ.λ.].

Ἡ ἐφάμιλλος τῇ ἐκ τῶν ὅπλων αἴγλη, ἡ περικοσμήσασα τὰ φιλότιμα τέκνα τῆς πατρίδος τὰ διὰ τῆς ἰδίας περιουσίας συντρέξαντα εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς δυστυχοῦς Μεγάλης Πατρίδος ἡμῶν, μετ' οὐ πολὺ θὰ περιβάλῃ διὰ τῶν χρυσῶν νεφῶν της καὶ ἄλλα ἑλληνικὰ ὀνόματα.

Ἐν Πειραιεῖ, ἐν Σύρῳ, ἐν Πάτραις, ἐν Τεργέστῃ, ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Ὀδησσῷ, αἱ διατεθεῖσαι μετοχαὶ τοῦ ἐθνικοῦ δανείου ἐν δύο ἡμέραις ἀνέρχονται εἰς 27,000 καὶ ταῦτα μεθ' ὅλας τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας εἰς ἃς εὑρίσκονται οἱ ἐμπορευόμενοι Ἕλληνες ἕνεκα τῶν γνωστῶν γενικῶν καὶ εἰδικῶν λόγων.

*

Ἤδη ἐκ τοῦ ἄνω δανείου, τοῦ στοιχεῖα δωρεᾶς ἔχοντος, μεταβῶμεν εἰς ἀληθῆ δωρεάν. Ὁ διαπρεπὴς Ἕλλην τῆς Μασσκλίας *Στέφανος ὁ Ζαφειρόπουλος* ἐδωρήσατο πρὸς τὴν ἐφορείαν τῶν φιλανθρω-

πικῶν καταστημάτων Κωνσταντινουπόλεως, 5,500 ὀθωμανικῶν λιρῶν ὅπως διατεθῶσιν εἰς ἀνέγερσιν νέου ὀρφανοτροφείου, ὁμοίου τῷ ἐνταῦθα διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀοιδίμου Χατζῆ-Κώστα καλουμένῳ.

Τὰς δ' εὐχὰς τῶν πασχόντων ὀρφανῶν ἑλληνοπαίδων ἀκούσασα φαίνεται ἡ Τύχη τῷ προσεμειδίασεν ἐλαφρῶς πέμψασα αὐτῷ τὸν ἑξ 120 χιλ. φράγκων πρῶτον λαχνὸν τοῦ Λαχείου τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν Τραπέζης.

*

Ὡς νὰ μὴ ἤρκει ἡ ἐπιστρατεία—τρίτη αὐτὴ—ἐπέπρωτο καὶ πλήμμυραι νὰ καταστρέψωσι τοὺς γεωργικοὺς ἰδίως πληθυσμοὺς τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ **Ἀλφειός,** οὗτινος τὰς γοητείας καὶ τὰς Νύμφας ζωντανὰς παρέστησεν ἡ καλλιτεχνικὴ τοῦ κ. Παγανέλη γραφίς, πλημμυρήσας ἐκ τῶν τελευταίων βροχῶν, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ἐκβάλῃ πρὸς τὴν θάλασσαν ὑπερνικῶν τὴν ἀντίστασιν τῶν ὑπὸ τῆς τρικυμίας μαινομένων κυμάτων, ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω· ἡ πεδιὰς τοῦ Πύργου ἐπλημμύρησε καὶ ἡ πόλις δὲ αὐτὴ μετεβλήθη εἰς λίμνην. Τὴν ἐποῦσαν ἡ μὲν βροχὴ δὲν κατέπαυσεν, ἀλλὰ πραϋνθεῖσα ἡ θάλασσα ἐδέχθη εἰς τοὺς εὐρεῖς αὐτῆς κόλπους τὸν φοβερὸν γείτονα.

Ἡ Γαστούνη ἐπίσης κατεκλύσθη ὑδάτων, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς εἰς Αἴγιον ἀγούσης ὁδοῦ α' γέφυρα κατέπεσε.

Καὶ ὁ **Κλαύδιος,** ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας πλημμυρήσας παρέσυρε τὴν δημοσίαν γέφυραν, ἀπειλῶν καὶ τὸν χῶρον, ἐφ' οὗ αἱ ἀνασκαφαὶ ἐγένοντο.

Καὶ ὁ **Εὐρώτας** τῆς Λακωνίας κατέστρεψε τὰ πρὸς θεμελίωσιν τῆς μεγάλης γεφύρας ἔργα.

Καὶ ὁ **Λάδων** δὲ αὐτὸς τῆς Γορτυνίας ἐπλημμύρησε διαρρήξας τὴν γέφυραν Τουμπετσίου καὶ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς γεφύρας Σπαθάρεως.

Ἄγνωστοι εἰσέτι εἰσὶν αἱ λεπτομέρειαι περὶ τῶν γενικῶν ζημιῶν.

Ὦ! κρῖμα τὰ ἑκατομμύριά μας!...

*

Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων προεβιβάσθη.

Ἀπὸ τελευταῖος, τριακοστός, ποὺ ἦρχετο—μετὰ τοὺς γραφεῖς τῶν εἰρηνοδικείων—εἰς τὰς τελετὰς καὶ τὰς ἐπισήμους κηδείας, μετὰ πολυχρόνιους πρωσπαθείας ἐγένετο ἕνατος.

Ὡς ἕνατος λοιπὸν προσεκλήθη εἰς τὴν τελετὴν τοῦ α' ἔτους ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ προγράμματος. Τὸ Αὐλικὸν ὅμως—ὅπερ ἀπὸ πέρυσιν, ὡς γνωστόν, ἤρξατο ἐμφανιζόμενον—τὸν εἶχε καὶ πάλιν τριακοστόν!

Ὡς ἐκ τούτου ἐθύμωσε, δὲν παρευρέθη δὲ—διὰ τῶν ἀντιπροσώπων του—εἰς τὴν ἐπίσημον παρουσίασιν καὶ εἰς τὸ γεῦμα τῆς ἑσπέρας.

Ἐν τούτοις ἡ διαφωνία αὕτη προῆλθεν, ὡς βεβαιοῦται, ἐκ κακῆς ἢ μὴ ἐγκαίρου συνεννοήσεως.

Πτωχὲ Δῆμε Ἀθηναίων! ἂν ἐξύπνα τις τῶν ἀρχαίων Ἀρχόντων Σου καὶ ἔβλεπε τὸ *χάλι* Σου!

*

Κατὰ τὴν γενομένην πρώτην γενικὴν συνέλευσιν τῶν Ἑταίρων τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας τῶν χριστιανικῶν χρόνων, καθ' ἣν οἱ παρευρεθέντες ἐθαύμασαν τὴν ἐντὸς τόσον μικροῦ χρόνου περισυναγωγὴν τοσούτων τιμαλφῶν ἀντικειμένων, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐγένετο μακρὸς λόγος καὶ περὶ τῆς γενομένης ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ παναρχαίου(τοῦ Η' αἰῶνος)οἰκοδομήματος τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου (πάλαι Λυκοδήμου), οὗτινος οἱ μὲν ἐκ περιφήμου κογχίτου λίθου πόδες ἐβάφησαν διὰ κιτρίνης βαφῆς—τῆς δημοφιλοῦς ὄχρας—ἡ δὲ κεφαλὴ—τὸ κυριώτατον γνώρισμα τῆς ἀρχαιότητός του—ἐφόρεσε *καλπάκιον*.

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι, ὡς φαίνεται, οἱ ἁρμόδιοι ἐφησύχασαν, διότι ἡ μὲν βαφὴ μὲ τὸν καιρὸν θὰ ἐξαλειφθῇ, τὸ δὲ *καλπάκιον* δὲν εἶνε δὰ καὶ πάρα πολὺ ὑψηλόν.

*

Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενοι θεωροῦμεν οὐχὶ ἄπο σκοποῦ νὰ προσθέσωμέν τινα περὶ τῆς κωμικῆς καταστάσης ὑποθέσεως ταύτης.

Ὁ ἐν λόγῳ ναὸς μετόχιον ὢν ποτε τῆς Μονῆς Συριανῆς ἐγένετο μετὰ ταῦτα παρεκκλήσιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος (Κοττάκη). Ἡ ἐνταῦθα Ῥωσσικὴ παροικία κατ' ἀρχὰς ἐξεκκλησιάζετο ἐν τῷ Σωτῆρι ὁμοῦ μετὰ τῶν ἡμετέρων. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπήρχοντο συγχύσεις τῶν ἐκ τῶν ῥινῶν καὶ ἐκ τῶν λαρύγγων ἀπορρεουσῶν διγλώσσων δεήσεων, ἡ παροικία ἐζήτησε τὴν ἐν λόγῳ ἐκκλησίαν τοῦ Νικοδήμου, ἥτις—ἠρειπωμένη ἄλλως τε οὖσα κατὰ τὰς πλευρὰς—παρεχωρήθη ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως (τῷ 1847), μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν τοῦ διεκδικοῦντος Δήμου, εἰς τὴν παροικίαν *ὑπὸ τῷ ῥητῷ ὅρῳ*—καὶ εἰς τοῦτο ἰδίως ἐπέμεινεν ὁ βασιλεὺς Ὄθων—νὰ διατηρηθῇ ὁ ῥυθμὸς τοῦ οἰκοδομήματος ὁ διὰ τοῦ τρούλου ἰδίως, τοῦ ἀκεραίου διατηρουμένου καὶ δύο μόνων ἔχοντος ὀπὰς ἐκ σφαιρῶν τηλεβόλου, ἐκδηλούμενος. Ἡ παροικία ἐδέχθη, ἀνυψώσασα πρὸς ἀποζημίωσιν τὸ πεφημισμένον κωδωνοστάσιον καὶ μόνον διὰ κασσιτέρου περιβαλοῦσα τὸν τροῦλον φόβῳ εἰσροῆς τῶν ὑδάτων.

Μετὰ 40ετῆ ὅμως βίον ὁ πτωχὸς κασσίτερος ἐφθάρη, τὰ ὕδατα εἰσέρρεον καὶ ἐπέκειτο ἀνανέωσις.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δὲν θὰ ἦτο κακόν, ἐσκέφθησαν τινές, ἐπὶ προφάσει ἐπισκευῆς, νὰ πάρῃ ὁ τροῦλος τὸν ἀνήφορον ἐπὶ τὸ Σλαβικώτερον.

Καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπῆρχεν οὕτως ἐν τοῖς σχεδίοις τοῦ *φιλέλληνος* ἀρχιτέκτονος κ. Τσίλλερ, ἀλλ' ὁ Ἄργος Λαμπάκης μὲ φωνάς, μὲ παραστάσεις, μὲ ἐπιστολάς, μὲ ἐκθέσεις, μὲ διατριβὰς κατώρθωσεν ὥστε ὁ τροῦλος νὰ ταπεινώσῃ πως τὴν ὀφρῦν αὐτοῦ. Δὲν κατώρθωσεν ὅμως καὶ νὰ ἐμποδίσῃ ὅλως τὴν ἀνύψωσιν, διότι πρὶν μὲν ἀνυψωθῇ οὐδεμία ἐδίδετο ἀκρόασις, ἀφοῦ δὲ ἀνυψώθη, οἱ ἐνεργοῦντες ἀπήντησαν πρὸς τοὺς δικαιουμένους νὰ ἐρωτήσωσιν, ὅτι λυποῦνται διότι ἀργὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου γίνονται αἱ παραστάσεις, αἵτινες δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ εἰσηκούοντο· τοὺς δὲ ἁπλουστέρους ἐβεβαίωσαν πρῶτον μὲν ὅτι ἡ ἀνύψωσις εἶνε ἀνεπαίσθητος—ὡσεὶ ἡ μεγάλη ὕψωσις εἶνε καὶ ἡ μικρὰ δὲν εἶνε παραμόρφωσις—ἤδη δὲ ὅτι μόνον ἀντικατάστασις καὶ οὐχὶ ἀνύψωσις ἐγένετο. Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης καὶ τὸ οὖς καὶ τὸ ὄμμα ἐξοικειοῦται.

Τοῦτο ἐγράφη, φαίνεται, πρὸς δικαιολόγησιν καὶ εἰς τὸν καλὸν ἀλλ' εὔπιστον ζωγράφον Λουδοβίκον Θείρσιον—διαμαρτυρηθέντα ὡς γνωστὸν ἐν ὀνόματι τῆς τέχνης ἐπὶ τῇ παραμορφώσει—ὑπὸ τοῦ διενεργήσαντος τὴν ἀσέβειαν ταύτην ἀρχιτέκτονος.

Ἁπλουστάτη μέθοδος πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας.

Φωτογραφία τῆς προτέρας της καταστάσεως (status quo ante) ὑπάρχει, φωτογράφοι διὰ νὰ φωτογραφήσωσι τὴν ἤδη κατάστασιν ὑπάρχουσιν, ἃς προμηθευθῶσιν οἱ ἐρασιτέχναι δύο τοιαύτας φωτογραφίας καὶ ἂς ἴδωσι!

*

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Νικόδημος ὁ Α' ἀνηγόρευσε τὴν Α. Μ. τὴν Βασίλισσαν ἡμῶν Σταυροφόρον τοῦ Παναγίου Τάφου. Τὸν σχετικὸν τῷ ἀξιώματι χρυσοῦν καὶ ἀδαμαντοκόλλητον ἱερὸν Σταυρόν, ἐν ᾧ τεθησαύρισται τεμάχιον Τιμίου Ξύλου ἐνεχείρισεν ὁ ἐνταῦθα Ἔξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου. Περὶ τοῦ παρασήμου τούτου, τοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Σταυροφοριῶν καθιερωθέντος, καὶ—ὡς εἶνε ἑπόμενον—μεγάλως τιμωμένου παρὰ τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ, ἴσως θέλομεν γράψῃ ἄλλοτε ἐκτενέστερον. Ὁ Σταυρὸς ἀνήρτηται ἀπὸ ἐρυθρᾶς ταινίας καὶ φέρεται παρὰ τῶν ἀνδρῶν μὲν ἀπὸ τοῦ τραχήλου, παρὰ τῶν κυριῶν δὲ ἐπὶ τοῦ στήθους πρὸς τάριστερά. Τὸ αὐτὸ παράσημον τῶν Σταυροφόρων Κυριῶν ἀπενεμήθη πρὸς τὴν Κυρίαν Ῥωξάνην Κοζάκη Τυπάλδου. *Ἱππόται δὲ Σταυροφόροι* προεχειρίσθησαν ὁ πρωθυπουργὸς ἡμῶν κ. Θεόδωρος Π. Δηλιγιάννης καὶ ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργείου κ. Γ. Κοζάκης Τυπάλδος.

*

Κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις ὁ διαπρεπὴς ἰατρὸς *Χαραλάμπης Τυπάλδος Πρετεντέρης* ἐκ Ληξουρίου καταγόμενος, καὶ ἀπὸ τοῦ 1851 μὲν καθηγητὴς τῆς Ἰονίου Ἀκαδημείας, ἀπὸ τῆς ἑνώσεως δέ, ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ. Ἀναγνωρίζεται ὡς θεμελιωτὴς τοῦ παρ' ἡμῖν Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, διεκρίθη δὲ καὶ ὡς συγγραφεύς.

Ἐπίσης ἀπεβίωσεν ὁ ὑπέργηρος ἐκ Κρήτης ἀγωνιστὴς *Ἰωάννης Σιγανός.* Ἦτο ἐκ τῶν ὀλιγίστων οἵτινες διεσώθησαν κατὰ τὴν μάχην τοῦ Κερατσινίου· καὶ ὡς θαλασσομάχος δὲ διέπρεψε παρευρεθεὶς εἰς τὰς ναυμαχίας τῆς Μυτιλήνης, τῶν Ψαρῶν, τῆς Ἰκαρίας, τῆς Χίου, τοῦ Νεοκάστρου, τῆς Μεθώνης καὶ τοῦ Μεσολογγίου.

ΤΟ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ὀνομάζομεν ἡμερολόγιον ἤ, κατὰ τὸ ῥωμαϊκόν του ὄνομα, καλενδάριον, τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους ἐν τῇ κανονικῇ αὐτῶν τάξει τεταγμένων καὶ διῃρημένων καθ' ἑβδομάδας καὶ μῆνας, μετὰ καὶ τοῦ *χρηματισμοῦ* (aera) ἤτοι τοῦ ὡρισμένου χρονικοῦ σημείου ἢ τῆς ἐποχῆς, ἣν λαμβάνομεν ὡς ἀφετηρίαν πρὸς καταμέτρησιν τῶν ἐτῶν. Διαιροῦμεν δὲ ἡμεῖς νῦν, ὡς γνωστὸν, τὸ ἔτος εἰς μῆνας δώδεκα καὶ τὸν μῆνα εἰς ἡμέρας 30 ἢ 31 τὸν δὲ Φεβρουάριον εἰς 28 ἢ 29 καὶ ἀρχίζομεν τὴν καταμέτρησιν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Βάσις δὲ τοῦ ἡμερολογίου τούτου εἶναι τὸ ἡμερολόγιον τῶν Ῥωμαίων, ὅπερ διὰ τῆς ῥωμαϊκῆς κατακτήσεως μετεδόθη μετὰ τῶν λοιπῶν ῥωμαϊκῶν καθιδρυμάτων ὄχι μόνον εἰς τὰ ἔθνη τῆς Δύσεως, ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν τοῖς Ἕλλησιν. Εἶναι λοιπὸν τὸ παρ' ἡμῖν ἡμερολόγιον ἓν τῶν κυριωτάτων μέχρι τοῦδε λειψάνων τῆς ῥωμαιοκρατίας. Μία δὲ βεβαίως τῶν αἰτιῶν τῆς ἐπικρατήσεως αὐτοῦ εἶναι, ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον κοινὸν ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἄλλως ἕκαστοι διήρουν τὸν χρόνον, διότι οὐδὲ τὰ αὐτὰ ὀνόματα ἢ ἴσον ἀριθμὸν μηνῶν εἶχον οὐδὲ παρὰ πᾶσι κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα ἤρχιζε τὸ ἔτος, οὐδὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διεκρίνοντο τὰ ἔτη ἀπ' ἀλλήλων. Καὶ ἐν Ἀθήναις μὲν τὸ ἔτος ὠνομάζετο ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἑνὸς τῶν ἐννέα ἀρχόντων τοῦ διὰ τοῦτο καὶ ἐπωνύμου καλουμένου, ἐν Σπάρτῃ δὲ ἀπὸ τοῦ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐπωνύμου καλουμένου ἐφόρου, ἐν Ἄργει ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς ἱερείας τῆς Ἥρας καὶ ἀλλαχοῦ ἄλλως[1]. Καὶ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἡ διάφορος τῶν μηνῶν ὀνομασία καὶ ἡ τάξις αὐτῶν ἡ ὄχι πανταχοῦ ἡ αὐτὴ ἐπέφερεν, ὡς εἶναι φυσικόν, πολλὴν σύγχυσιν καὶ ταραχὴν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὁποίας βλέπομεν εἰς τοὺς ἱστοριογράφους τὴν κατὰ φυσικὰς τινας χρονολογίας διαίρεσιν τοῦ χρόνου, οἷον κατὰ θέρη καὶ χειμῶνας, ἢ τὴν ἀναγραφὴν συγχρόνων πράξεων, αἵτινες εἶχον ἐμποιήσῃ πολλὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους αἴσθησιν καὶ εἶχον παραμείνῃ οἱονεὶ σταθερὰ χρονολογικὰ σημεῖα καὶ τὴν μνημόνευσιν τῶν ἐπωνύμων ἀρχόντων πλειόνων ὁμοῦ ἑλληνικῶν πόλεων. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ οἱ ἐπώνυμοι οὗτοι δὲν ἀνελάμβανον πανταχοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦ ἔτους μῆνα τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ κατ' ἄλλον ἀλλαχοῦ.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πολυβίου, πρῶτος ὁ ἱστοριογράφος Τίμαιος ἀκμάσας περὶ τὸ ἔτος 280 π. Χ. μετεχειρίσθη ἐν ταῖς ἱστορίαις του τὴν κατ' Ὀλυμπιάδας χρονολογίαν, ἥτις καὶ πρότερον ἦτο ἐν χρήσει περιωρισμένῃ παρὰ τοῖς Ἠλείοις, διότι φαίνεται λίαν πιθανὸν ὅτι τῆς Ἠλίδος οἱ κάτοικοι ἠρίθμουν τὸν χρόνον κατὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺς Ὀλυμπιακοὺς, οἵτινες ἤγοντο κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος ἐπὶ τῆς πρώτης μετὰ τὰς θερινὰς τροπὰς πανσελήνου. Ὁ κατ' Ὀλυμπιάδας λοιπὸν *χρηματισμὸς,* ὧν ἡ ἀρχὴ τάσσεται εἰς τὸ ἔτος τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ 776 π. Χ. εἶχέ πως ἐπικρατήσῃ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἂν καὶ βραδύτερον πόλεις ἑλληνικαὶ ἢ κράτη ἑλληνικὰ ἠκολούθουν καὶ ἄλλας χρονολογίας οἷαι μάλιστα εἶναι ἡ Φιλιππικὴ ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου (ἀρξαμένη ἀπὸ τοῦ 324 π. Χ.) ἡ τῶν Σελευκιδῶν (312 π Χ.), ἡ τῶν Ἀντιοχέων (49 π. Χ.).

Καὶ ἀπὸ τῆς ῥωμαϊκῆς μὲν ἤδη κατακτήσεως, ἀλλὰ μάλιστα καὶ κυρίως ἀπὸ τῆς διαδόσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ χριστιανισμοῦ ἤρχισεν ἡ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐπικράτησις τοῦ ῥωμαϊκοῦ ἡμερολογίου.

Ἐπὶ Ῥωμύλου φαίνεται, ὅτι τὸ ῥωμαϊκὸν ἔτος διῃρεῖτο εἰς δέκα μῆνας, ὧν ἄλλοι μὲν ἀτάκτως καὶ ἀλόγως περιελάμβανον εἴκοσιν ἡμέρας, ἄλλοι δὲ τριάκοντα καὶ πέντε καὶ ἄλλοι ἔτι πλείονας. Τοῦτο δὲ, διότι οἱ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους Ῥωμαῖοι ἀμαθέστερον μὲν εἶχον περὶ τοὺς φυσικοὺς λόγους, οἵτινες πρέπει νὰ λαμβάνωνται πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ὀρθὴν τοῦ χρόνου καταμέτρησιν, εἰς ἓν δὲ καὶ μόνον προσεῖχον, εἰς τὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκ τριακοσίων ἑξήκοντα ἡμερῶν συμπλήρωσιν. Οἱ δέκα ῥωμαϊκοὶ μῆνες ἦσαν κατὰ τάξιν καὶ κατ' ὄνομα οἱ ἑξῆς.

1	Μάρτιος	ἤτοι μὴν τοῦ Ἄρεως τοῦ λατινιστὶ καλουμένου Mars.
2	Ἀπρίλιος	ἐκ τοῦ λατινικοῦ ῥήματος aperire=ἀνοίγειν· ὁ μὴν τῆς ἀνοίξεως.
3	Μάϊος	ἤτοι μὴν τῆς Μαίας μητρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, εἰς ὃν ἦτο ὁ μὴν οὗτος ἀφιερωμένος.
4	Ἰούνιος	ἤτοι ὁ μὴν τῆς Ἥρας, ἧς τὸ λατινικὸν ὄνομα εἶναι Juno.
5	Κοϊντίλιος	ἤτοι πέμπτος.
6	Σεξτίλιος	ἤτοι ἕκτος.
7	Σεπτέμβριος	ἤτοι ἕβδομος.
8	Ὀκτώβριος	ἤτοι ὄγδοος.
9	Νοέμβριος	ἤτοι ἔνατος.
10	Δεκέμβριος	ἤτοι δέκατος[1].

Πρῶτος ὁ Νουμᾶς μετερρύθμισε τὰ κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν τοῦ Ῥωμύλου, ὅστις κυρίως οὔτε ἡλιακὸς οὔτε σεληνιακὸς ἦτο. Ὁ Νουμᾶς (κατὰ τὴν πιθανωτάτην γνώμην, ἣν ὁ Πλούταρχος ἐν βίῳ Νουμᾶ κεφ. 18 ἀναγράφει) ὄχι μὲν μὲ πᾶσαν ἀκρίβειαν, ἀλλ' οὔτε καὶ ὅλως ἀνεπιστημόνως, κατώρθωσε νὰ διορθώσῃ ὁπωσοῦν τὰ κακῶς κείμενα ἐν τῷ ἡμερολογίῳ καὶ νὰ καταρτίσῃ σεληνιακὸν ἐνιαυτὸν ἐκ δώδεκα μηνῶν, δύο ἀκόμη προσθέσας εἰς τοὺς δέκα ὑπάρχοντας, τὸν Ἰανουάριον οὕτω κληθέντα ἐκ τοῦ Ἰανοῦ, τοῦ γνωστοῦ διπροσώπου θεοῦ τῶν Ῥωμαίων καὶ τὸν Φεβρουάριον ἤτοι μῆνα τῶν καθαρμῶν, (διότι ἦτο ὁ τελευταῖος τοῦ ἔτους) ἐκ τοῦ februare, ὅπερ δηλοῖ καθαίρειν ἢ ἁγνίζειν. Ἔχει δὲ ἡ τάξις τῶν μηνῶν μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἀνηκουσῶν ἡμερῶν ὡς ἑξῆς.

1	Ἰανουάριος ἡμερῶν	29
2	Μάρτιος »	31
3	Ἀπρίλιος »	29
4	Μάϊος »	31
5	Ἰούνιος »	29
6	Κοϊντίλιος »	31
7	Σεξτίλιος »	29
8	Σεπτέμβριος »	29
9	Ὀκτώβριος »	31
10	Νοέμβριος »	29
11	Δεκέμβριος »	29
12	Φεβρουάριον »	28
		355

Αὕτη τῶν μηνῶν ἡ τάξις μετεβλήθη κατὰ τὸ ἔτος 304 ἀπὸ Ῥώμης (450 π.Χ.) ὑπὸ τῶν Δέκα νομοθετῶν, οἵτινες ἔταξαν τὸν Φεβρουάριον δεύτερον, ἀμέσως δηλαδὴ μετὰ τὸν Ἰανουάριον.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ σεληνιακὸς ἐνιαυτὸς περιεῖχεν ἡμέρας τριακοσίας πεντήκοντα πέντε, ὁ Νουμᾶς, διὰ νὰ ἐξισώσῃ τὴν περιφορὰν τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν τῆς σελήνης, ἥτις εἶναι ἐξ ἕνδεκα καὶ πλέον ἡμερῶν, διότι ἡ μὲν περιφορὰ τοῦ ἡλίου τελεῖται ἐντὸς τριακοσίων ἑξήκοντα πέντε ἡμερῶν, ἡ δὲ τῆς σελήνης ἐντὸς τριακοσίων πεντήκοντα τεσσάρων, ὥρισε νὰ παρεμβάλληται καθ' ἕκαστον μὲν δεύτερον ἔτος μὴν ἐμβόλιμος ἐξ εἴκοσι καὶ δύο ἡμερῶν, καθ' ἕκαστον δὲ τέταρτον ἔτος ἐξ εἴκοσι καὶ τριῶν. Ἡ δὲ φροντὶς τοῦ ἀποφασίζειν τὰς ἀναγκαίας ἑκάστοτε ἐμβολὰς καὶ ὁρίζειν ἑκάστου ἐνιαυτοῦ τὸ ἡμερολόγιον ἀνετέθη εἰς τὸν σύλλογον τῶν ποντιφήκων, οἵτινες τὸ μὲν ἐξ ἀμαθείας τὸ δὲ καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τὸ πολιτικὸν τὸ ἴδιον ἢ τὸ τῶν φίλων ἐπέφερον εἰς τὰ τοῦ ἡμερολογίου μεγάλην καὶ ἀπίστευτον ταραχὴν καὶ σύγχυσιν πότε μὲν μηκύνοντες πότε δὲ βραχύνοντες τὸν ἐνιαυτὸν ἵνα καθιστῶσι μακρότερον ἢ βραχύτερον τὸν χρόνον τῶν καθεστηκυιῶν ἀρχῶν, κέρδος μέγιστον ἐν ταῖς πολιτικαῖς διαμάχαις. Τόσον δὲ μεγάλη κατήντησεν ἐπὶ τέλους διὰ τῶν αἰώνων ἡ διαταραξις, ὥστε πολλάκις συνέβαινε μήτε ὁ θερισμὸς νὰ πίπτῃ εἰς τοὺς μῆνας τοῦ θέρους μήτε ὁ τρυγητὸς εἰς τοὺς τοῦ φθινοπώρου.

Τέλος, ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας περιφήμου περιπατητικοῦ φιλοσόφου καὶ ἀστρονόμου Σωσιγένους κληθέντος ἐπὶ τούτῳ εἰς τὴν Ῥώμην, ἔθηκε σέρμα ἐν ἔτει 45 π. Χ. εἰς τὴν ὑπάρχουσαν σύγχυσιν, ἀφαιρῶν μὲν τὴν κυριωτάτην αὐτῆς πηγὴν καὶ αἰτίαν, τὴν χρῆσιν δηλαδὴ τῶν ἐμβολίμων ἡμερῶν καὶ μηνῶν, ὁριστικῶς δὲ ῥυθμίζων τὸν ἐνιαυτὸν κατὰ τοῦ ἡλίου τὴν περιφορὰν καὶ σταθερῶς εἰς τὸ ἑξῆς κανονίζων τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν ἑκάστου μηνός. Τὸ δὲ οὕτω μεταρρυθμισθὲν καὶ κανονισθὲν ἡμερολόγιον καλεῖται ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος Ἰουλιανόν. Ἡ τάξις τῶν μηνῶν, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὡς καὶ ὁ τῶν ἡμερῶν ἑκάστου μηνὸς ὡρίσθησαν ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τούτῳ ὅ-

[1] Ἰδ. περὶ τῶν ἐπωνύμων ἀρχόντων τῶν ἑλληνικῶν πόλεων Δ. Μαυροφρύδην εἰς Πανδώρας τόμ. ἑ (1851) φυλλάδ. ρθ'.

[1] Καὶ ἑλληνικῶν τινων πόλεων οἱ μῆνες δὲν εἶχον ὀνόματα ἴδια, ἀλλὰ διεκρίνοντο διὰ τῶν ἀριθμητικῶν πρῶτος, δεύτερος κτλ.

[1] Παρατηρητέον ὅτι οἱ μῆνες, ὧν τὸ ὄνομα ἐδήλου κατὰ τὴν ἐπὶ Ῥωμύλου διάταξιν τὴν τακτικὴν αὐτῶν ἀριθμητικὴν θέσιν, ἂν καὶ ἀπώλεσαν τώρα διὰ τῆς προσθήκης τοῦ Ἰανουαρίου τὴν θέσιν των, ἐτήρησαν ὅμως ἀμετάβλητα τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα.

πως ἔχουσι καὶ παρ' ἡμῖν μέχρι τοῦδε, μόνον ὁ Κοϊντίλιος μετωνομάσθη καὶ αὐτὸς πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Ἰούλιος, διότι κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα εἶχε γεννηθῇ, βραδύτερον δὲ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Αὔγουστος «τὸν μῆνα τὸν Σεξτίλιον καλούμενον, Αὔγουστον ἀντωνόμασε, καί τοι κατὰ τὸν Σεπτέμβριον γεννηθείς, ὅτι καὶ ὕπατος ἐν αὐτῷ τὸ πρῶτον ἐγένετο καὶ μάχας πολλὰς καὶ μεγάλας ἐνενικήκει», ὡς λέγει ὁ Δίων ὁ Κάσσιος. Καὶ ἄλλοι δὲ μετὰ τὸν Αὔγουστον αὐτοκράτορες ἠθέλησαν διὰ τῶν ἰδίων ὀνομάτων ἄλλους μῆνας νὰ αὐτονομάσωσιν, ἀλλ' ὁ χρόνος καὶ ἡ συνήθεια δὲν ἐκύρωσε ταύτην των τὴν ἐπιθυμίαν.

Κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καθ' ἕκαστον τέταρτον ἔτος προστίθεται μία ἡμέρα εἰς τὸν Φεβρουάριον μῆνα, λέγεται δὲ τότε τὸ ἔτος *δίσεκτον* διὰ τὴν ἑξῆς αἰτίαν. Ἡ ἡμέρα αὕτη δὲν προσετίθετο, ὅπως τώρα γίνεται, εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς δηλαδὴ μετὰ τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην ἡμέραν, ἀλλὰ παρενεβάλλετο μεταξὺ τῆς 24 καὶ 25, διότι αἱ ἐμβολαὶ ἐγίνοντο πάντοτε μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τερμιναλίων, ἅτινα ἐτελοῦντο κατὰ τὴν 21 Φεβρουαρίου εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ Τερμίνου ἤτοι Ὁρίου, τοῦ προστάτου καὶ φύλακος τῶν ὁρίων. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν παρὰ Ῥωμαίοις συνήθη τρόπον τοῦ διαιρεῖν τὸν μῆνα—διότι οἱ Ῥωμαῖοι δὲν εἶχον ἑβδομάδας—ἡ 24 Φεβρουαρίου ἐλέγετο *ἕκτη* Καλενδῶν Μαρτίου (δηλαδὴ ἓξ ἡμέρας πρὸ τῆς πρώτης Μαρτίου), ὠνομάσθη ἡ μετὰ τὴν 24 Φεβρουαρίου ἐμβόλιμος ἡμέρα *δὶς ἕκτη* (βὶς sextus) καὶ ἀπ' αὐτῆς καὶ τὸ ἔτος, καθ' ὃ ὁ Φεβρουάριος ἔχει τοιαύτην ἡμέραν, ἐκλήθη *δίσεκτον*.

Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἰουλιανὸν ἔτος δὲν εἶναι ὅλως ἄμοιρον ἐλαττωμάτων, ὧν τὸ μέγιστον εἶναι ὅτι παρεκτείνεται κατὰ 11 λεπτὰ πρῶτα καὶ 12 δεύτερα πέρα τοῦ δέοντος ἤτοι τοῦ φυσικοῦ ἔτους. Διότι τὸ ἀστρονομικὸν ἔτος δὲν περιέχει 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας, ἀλλὰ 365 ἡμέρας—5 ὥρας—48 πρῶτα λεπτὰ καὶ 48 δεύτερα. Ὁ τῶν λεπτῶν δὲ τούτων πλεονασμὸς ἀποτελεῖ μετὰ παρέλευσιν 128 ἐτῶν ὁλόκληρον ἡμέραν, κατὰ δὲ τὴν ις' ἑκατονταετηρίδα ἔγεινε φανερὸν ὅτι ἡ διαφορὰ αὕτη μετετόπισε τὴν τάξιν τῶν καιρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἐκ τούτου, μετὰ πολλὰς ἀγόνους προσπαθείας πρὸς ἐπίτευξιν τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου πολλῶν ἄλλων, ἐν οἷς καταλέγονται καὶ οἱ ἡμέτεροι πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς μαρτυρεῖ Ἰσαὰκ ὁ μοναχὸς ὁ γράψας περὶ Πασχαλίων, ἔλαβεν ἀφορμὴν τῷ 1581 ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ ιγ' νὰ ἐπενέγκῃ τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἰταλοῦ ἀστρονόμου Ἀλοϊσίου Λιλίου τὴν γνωστὴν μεταρρύθμισιν εἰς τὸ τοῦ Καίσαρος ἡμερολόγιον. Τὸ οὕτω δὲ μεταρρυθμισθὲν καὶ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος Πάπα *Γρηγοριανὸν* ὀνομασθὲν ἡμερολόγιον εἶναι τὸ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν προτεσταντικῶν. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ πλείονα δὲν θὰ εἴπωμεν, διότι ὁ λόγος εἶναι περὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἡμερολογίου.

Ἀρχίζομεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὸ ἔτος ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ὅπως καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ διαιροῦμεν αὐτὸ εἰς μῆνας δώδεκα ὀνομαζομένους διὰ τῶν ῥωμαϊκῶν ὀνομάτων καὶ περιλαμβάνοντες ὅσας ἕκαστος ἡμέρας ὥρισεν ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Σωσιγένης, ἀλλὰ τὸν μῆνα διαιροῦμεν εἰς *ἑβδομάδας*. Ἡ καθ' ἑβδομάδας διαίρεσις δὲν ἦτο πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, οἵτινες διήρουν ἄλλως τὸν μῆνα, εἶχον δηλαδὴ τάξιν τρεῖς κυρίας ἡμέρας τὰς Καλάνδας, τὰς Νώνας καὶ τὰς Εἰδοὺς καὶ ταύτας ὡς ὅρους λαμβάνοντες ἐχρονολόγουν ὀπισθοδρομοῦντες, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἄγνωστος ἦτο ἡ καθ' ἑβδομάδας διαίρεσις τοῦ μηνός, διήρουν δ' ἐκεῖνοι τὸν μῆνα εἰς τρεῖς δεκάδας. Ὁ Δίων ὁ Κάσσιος λέγει ὅτι ὑπὸ Αἰγυπτίων κατέστη τὸ ἀνακεῖσθαι τὰς ἡμέρας εἰς τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας τοὺς ὠνομασμένους πλάνητας, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες οὐδαμῇ αὐτὸ ἠπίσταντο, ἀλλ' ὅτι καθ' οὓς ἔγραφε χρόνους περὶ τὸ 230 μ. Χ. τοῖς τε ἄλλοις ἅπασι καὶ αὐτοῖς τοῖς Ῥωμαίοις ἐπεχωρίαζε τὸ ἔθος. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος τὰ κατὰ τοὺς ἑπτὰ πλάνητας ἀστέρας, εἶναι ὅπως καὶ παρὰ Ῥωμαίοις διεμορφώθησαν τὰ ἑξῆς· Ἡλίου ἡμέρα (Solis dies), Σελήνης (Lunae dies), Ἄρεως (Martis dies), Ἑρμοῦ (Mercurii dies), Διὸς (Jovis dies), Ἀφροδίτη (Veneris dies), Κρόνου (Saturni dies). Ἡ πρώτη μετωνομάσθη ἔπειτα ἐπὶ τὸ χριστιανικώτερον Dominicus ἢ Dominica, Κυριακή. Τὰ ὀνόματα ταῦτα τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος διετηρήθησαν εἰς τὰ πλεῖστα εὐρωπαϊκὰ ἔθνη μετά τινων παραφθορῶν. Παρ' ἡμῖν δὲ ἀπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα ἐκλήθη Κυριακή, αἱ τέσσαρες ἑπόμεναι ἔλαβον τακτικὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα, ἡ ἕκτη ὠνομάσθη παρασκευή, οἱονεὶ προετοιμασία διὰ τὴν ἑβδόμην, ἤτοι τὸ σάββατον· ἡ παρασκευὴ λοιπὸν καὶ τὸ σάββατον εἶναι ἐπὶ τὸ ἑβραϊκώτερον ὠνομασμέναι, διότι καὶ παρὰ τῶν Ἰουδαίων παρελάβομεν ὡς φαίνεται τὸν τρόπον τοῦ ὀνομάζειν τὰς ἑπτὰ ἡμέρας, πλὴν ὅτι τὴν παρ' ἐκείνοις πρώτην μετωνομάσαμεν Κυριακήν.

Οἱ μὲν λοιπὸν μῆνες ἡμῶν εἶναι ῥωμαϊκοί, τῆς δ' ἑβδομάδος αἱ ἡμέραι ἔχουσι κατ' Ἰουδαίους ὀνομασθῆ· ἑλληνικὰ ὀνόματα μόνον τριῶν μηνῶν ἀκούονται κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς ἑλληνικῆς χώρας, θεριστής, ἀλωνάρης καὶ τρυγητής, ὅσα δὲ ἄλλα ὑπάρχουσι δὲν εἶναι γενικωτέρας χρήσεως, ἀλλ' ὅλως ἐπιχώρια, τὰ ὁποῖα ὅμως εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ περισυλλεχθῶσι πάντα ἐν ἰδίᾳ διατριβῇ· διότι ἡμεῖς τοὐλάχιστον δὲν ἠξεύρομεν νὰ ἔχῃ γείνῃ τοιαύτη ἐργασία.

Ὁ δὲ *χρηματισμὸς* ἤτοι ἡ ἐποχή, ἀφ' ἧς ὡς ἀπὸ ἀφετηρίας χρονολογοῦμεν, εἶναι φυσικὸν τοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις καὶ κατὰ τοῦτο δ' ἔτι διαφέρομεν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἐχρονολόγουν ἀπὸ τῆς κτίσεως τῆς ἑαυτῶν πόλεως, διαστέλλοντες, πρὸς τούτοις, τὰ ἔτη καὶ διὰ τοῦ ὀνόματος τῶν ἐπωνύμων ὑπάτων. Οἱ Βυζαντινοὶ τὴν ἀπὸ Χριστοῦ χρονολογίαν, ἣν εἶχεν εἰσαγάγῃ εἰς τὰ ἔθνη τῆς Δύσεως ὁ ἐν Ῥώμῃ βιοτεύων Σκύθης μοναχὸς Διονύσιος ὁ βραχύς, κατὰ τὸ ἔτος τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ 527 μ. Χ., σπανιώτερον μετεχειρίσθησαν. Παρ' αὐτοῖς δὲ ἦσαν ἐν χρήσει καὶ ἄλλοι μὲν *χρηματισμοί*, οἷον ὁ ἀπὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ τῶν ἁγίων μαρτύρων ἢ τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὁ κατ' Ἀλεξανδρεῖς, μάλιστα δὲ ὁ ἀπὸ κτίσεως κόσμου (5508 π. Χ.) καὶ πολλάκις πρὸς σαφεστέραν δήλωσιν τοῦ ἔτους ἀνέγραφον δύο ὁμοῦ ἢ καὶ πλείονας χρονολογίας ὡς λ. χ. Ἀπὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου εἰσὶ χρόνοι τόσοι, ἀπὸ δὲ τοῦ δεσπότου Χριστοῦ τόσοι, ἀπὸ δὲ τῆς κτίσεως κόσμου τόσοι.

Ἄλλος συνηθέστατος τρόπος χρονολογίας τῶν Βυζαντινῶν εἶναι ὁ κατ' *ἰνδικτιῶνα*. Ἡ παρὰ Ῥωμαίοις indicio ἢ ἐπινέμησις, εἶναι περίοδος δέκα καὶ πέντε ἐτῶν, καθ' ἃς ἴσχυεν ἡ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς περιόδου ὁρισθεῖσα φορολογία, μετὰ τὴν παρέλευσιν δ' αὐτῆς κατεστρώνοντο νέοι φορολογικοὶ κατάλογοι ἰσχύοντες πάλιν διὰ δεκαπέντε ἔτη καὶ οὕτως ἑφεξῆς. Ἡ συνήθεια αὕτη ἤρχισεν ἀπὸ Κωνσταντίνου, ὁρισθεῖσα εἰς τὴν 1 Σεπτεμβρίου τοῦ 332 μ.Χ., ὅθεν ἡ 1 Σεπτεμβρίου λέγεται ὡς ἀρχὴ τῆς ἰνδίκτου. Ἵνα δὲ σχετισθῶσιν αἱ ἰνδικτιῶνες πρὸς τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπελόγισαν ὀπισθοδρομοῦντες εἴκοσι καὶ μίαν ἰνδικτιῶνα καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ τρίτον ἔτος μ. Χ. καὶ ἐκεῖνο τὸ ἔτος ἐλογίσθη ὡς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς πρώτης ἰνδικτιῶνος καὶ οὕτως ἑφεξῆς ἐσημείουν τὰ ἔτη τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἰνδικτιώνων. Κατ' ὀλίγον ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ δηλώνωσι καὶ τίνος ἰνδικτιῶνος ἦτο τὸ ἔτος, ἀλλ' ἔλεγον μόνον ἰνδικτιῶνος πρώτῳ, δευτέρῳ, δεκάτῳ (ἔτει) κλ.

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἔτος 1886 ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ιέ τῆς 105 ἀπὸ Κωνσταντίνου ἰνδικτιῶνος (ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 312) ἢ πρὸς τὸ θ' τῆς 126 ἀπὸ Χριστοῦ ἰνδικτιῶνος. Κατ' ἰνδικτιῶνας ἐχρονολόγουν καὶ οἱ τῆς Δύσεως αὐτοκράτορες καὶ ἄλλοι κατὰ τὴν Δύσιν ἡγεμόνες καὶ Πάπαι μάλιστα δὲ οἱ τῆς Κωνσταντινουπόλεως αὐτοκράτορες καὶ οἱ Πατριάρχαι καὶ μέχρι τοῦδε δὲ τὰ πατριαρχικὰ ἔγγραφα εἰς ἰνδικτιῶνας ἔχουσι τὴν χρονολογίαν.

Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸ ἡμέτερον ἔθνος συμμορφούμενον πρὸς τὰ κατὰ πᾶσαν τὴν δυτικὴν Εὐρώπην ἐθιζόμενα ἀπέβαλε πᾶσαν ἄλλην χρονολογίας ἐποχὴν καὶ ἐκράτησε τὴν ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, ἀκολουθεῖ δὲ ἕως τώρα τὸ Ἰουλιανὸν ἔτος ὅπως καὶ πάντα τὰ εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἐκκλησίαν ἀνήκοντα ἔθνη. Ἀρχὴν δὲ τοῦ πολιτικοῦ ἔτους ἔχει τὴν 1 Ἰανουαρίου, ἣν ὅμως δὲν ἀνεγνώρισεν ὡς ἀρχὴν καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησία, ἥτις, συμφώνως πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῆς κατ' ἰνδικτιῶνας χρονολογίαν, τὴν

1 Σεπτεμβρίου ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῇ ὡς *τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ*.

Σ. Κ. Σ.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Ἡ «Ἑβδομὰς» παρακαλεῖ τοὺς ἀπανταχοῦ ἀναγνώστας αὐτῆς νὰ τῇ πέμψωσι σημείωσιν τῶν δημωδῶν ὀνομάτων τῶν μηνῶν, ὧν ἐγίνετο ἢ γίνεται χρῆσις εἰς τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν πατρίδας ἢ καθ' οἱανδήποτε Ἑλληνικὴν χώραν, ὅπως κατορθώσωμεν νὰ ἔχωμεν, εἰ δυνατόν, σειρὰν ὅλην *Ἑλληνικῶν* μηνῶν.

Ὅτε, ἡ πάντοτε ἐξευγενίσασα καὶ οὐδέποτε κατακτήσασα Ἑλλὰς κατεκτήθη, μετὰ τῶν πάντων συναπώλεσε καὶ τοὺς μῆνάς της. Ἐν τούτοις ὁ λαὸς ὁ μὴ ὀνομάζων πλέον τοὺς μῆνας διὰ τῶν ὀνομάτων Ἑλλήνων θεῶν μὴ λατρευομένων καὶ ἑλληνικῶν ἑορτῶν μὴ τελουμένων, δὲν ἐνόει διατί νὰ τοὺς ὀνομάζῃ διὰ τῶν ἐπιβληθέντων ὀνομάτων Λατίνων θεῶν καὶ Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, τοὺς ἐβάπτισε δὲ δι' ἰδίων ὀνομάτων ἐκ τοῦ ἀγροτικοῦ κυρίως εἰλημμένων βίου.

Τὰ ὀνόματα ταῦτα τῶν μηνῶν πρὶν ἢ λησμονηθῶσιν, ἃς τὰ ἔχωμεν τοὐλάχιστον *ς τὸ χαρτί*.

Δ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ[1]

Α'.

Πρό τινων ἐτῶν ἐπανηρχόμην ἐξ Αἰγύπτου συνοδευόμενος ὑπό τινος τῶν φίλων μου. Τὸ πλοῖον ἡμῶν ἔστη πρὸ τῆς πόλεως Χίου, πρωτευούσης μιᾶς τῶν μεγαλειτέρων νήσων, αἵτινες περιβάλλουσι τὴν ἀκτὴν τῆς Ἑλάσσονος Ἀσίας, νήσου πάλαι ποτὲ ἐνδοξοτάτης, ἐν ᾗ ὅμως ἡ τῶν Ὀθωμανῶν ἐν ἔτει 1822 ἐκδίκησις ἀφῆκεν ἴχνη μήπω ἐξαλειφθέντα, καὶ τὴν ὁποίαν πρόσφατοι σεισμοὶ ἐπλήρωσαν ἐρειπίων.

Τῇ ἐπαύριον τῆς ἀφίξεώς μου, διατρέχων μόνος τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἔτυχον καὶ προθύμως ἐδραξάμην τῆς εὐκαιρίας ὅπως μεταβῶ ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης εἰς τὰ ὄρη τῆς ψήσου, εἰς τὸ *Πυργί*, ἓν τῶν χωρίων τῶν ἔκτοτε εἰς τὴν τοῦ Σουλτάνου ἐξουσίαν ὑποκειμένων καὶ τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι ἐπιδίδονται εἰς τὴν καλλιεργίαν τῆς μαστίχης. Τὸν σκοπόν μου ἐγνωστοποίησα τῷ Γάστωνι φίλῳμου.

Ἦτο δείλη τῆς ἐποχῆς τῶν ἀνθέων, ἐγὼ δὲ διηρχόμην τὸ εὐρὺ δάσος τῶν χρυσομηλεῶν καὶ τῶν λεμονεῶν τὸ οὐ μακρὰν τῆς πρωτευούσης τῆς νήσου ἐκτεινόμενον. Πρὸ τῆς πολυτελοῦς βλαστήσεως τῆς νήσου ταύτης, τῆς ἐχούσης τὸ εὐκραέστερον κλῖμα, ὅπερ χώρα τις δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ, ἀνεμιμνησκόμην θελγόμενος τοῦ μαθητικοῦ μου βίου. Μήπως δὲν εὑρισκόμην εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ὁμήρου;

Ἀπὸ δύο ἤδη καὶ πλέον ὡρῶν ἐκαθήμην ἐντὸς ἐλεεινῆς ἁμάξης, ὁδηγουμένης ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτῆς, ἀνδρὸς τεσσαρακονταετοῦς. Ὀλίγας λέξεις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης μοι εἶχεν οὗτος ἀποτείνει, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου του ἀπεικονίζετο γλυκύτης· συχνάκις ἐμειδία, ἀναπολῶν ἀναμφιβόλως τὰς εὐτυχίας αὐτοῦ.

Ἔχομεν εἰσέτι νὰ διατρέξωμεν δύο λεύγας. Ἡ ἡμέρα ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρμα της, ἡ δ' εὐωδία τοῦ ἀέρος μ' ἐμέθυσκεν. Ὁ τόσον αἴθριος καὶ κυανοῦς ἐκεῖνος οὐρανὸς μ' ἐβύθιζεν εἰς ῥεμβασμόν, ὅτε ἐφθάσαμεν κατέναντι δύο ὁδῶν. Τότε δὲ ὁ ὁδηγός μου μοι εἶπεν ἀνησύχως:

«Αὐτοὶ οἱ δρόμοι φέρνουν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ Πυργί· ὁ δεξιὸς εἶναι μακρύτερος· ἀλλὰ 'ς τὴν ἡλικία σας τί σημαίνει ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας περισσότερο ἢ ὀλιγώτερο! Ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ προτιμήσετε τὸν μακρύτερο δρόμο· θὰ σταθοῦμε κάτω ἀπὸ τὴν πορτοκαλλιὰ τῆς Ἀντιγόνης· εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἄνθη, θὰ κόψετε ἕνα καὶ θὰ σᾶς φέρῃ εὐτυχία.

— Τῆς πορτοκαλλιᾶς τῆς Ἀντιγόνης! Τί εἶναι αὕτη; ἠρώτησα.

— Θὰ τὸ μάθετε, ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός μου πανούργως μειδιῶν· ἀλλ' ἂς μὴ χάνωμε καιρό· ἂς ὠφεληθοῦμε ἀπὸ τὸ ὑστερινὸ φῶς τῆς ἡμέρας, διότι σωστὰ τὴν ὥρ' αὐτὴ τὸ δένδρο ἐκεῖνο χύνει τὴ γλυκύτερη εὐωδιά, καὶ φουντόνει καὶ τότε φαίνεται πλέον ὑπερήφανο καὶ ὡραῖο. Ἔπειτα νὰ σᾶς 'πῶ καὶ τὸ ἄλλο, ὁ ἄλλος δρόμος λένε πὼς φέρνει κακὴν τύχη εἰς τοὺς περιηγητάς· καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ποὺ κατοικοῦμε ἐδῶ, σπανίως περνοῦμε ἀπὸ 'κεῖνον τὸ δρόμο καὶ ποτὲ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

— Ἔχει καλῶς ἀπεκρίθην, ἂς ὑπάγωμεν ἀπὸ τὸν μακρύτερον δρόμον νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν πορτοκαλλιὰ τῆς Ἀντιγόνης· ἐπεθύμουν ὅμως νὰ γνωρίζω τί εἶναι αὐτή· διότι βεβαίως ὑποκρύπτει καμμίαν ἱστορίαν περασμένων χρόνων.

— Εἶναι ἀλήθεια ἀπεκρίθη ὁ Χῖος· ἡ γραῖα μητέρα μου, ἡ ὁποία εἶναι ἐκείνου τοῦ καιροῦ θὰ σᾶς εἰπῇ αὐτὴν τὴν ἱστορία ἀπόψε μετὰ τὸ δεῖπνο, διότι τὴν νύκτα θὰ τὴν περάσετε στὸ σπίτι μας.

Ἡ ἅμαξα, σταματήσασα ἐπ' ὀλίγον, ἤρξατο ἐκ νέου τρέχουσα, ὁ δὲ ὁδηγός μου ἐσιώπα, ἀποφασισμένος νὰ μὴ μοῦ εἴπῃ τίποτε.

Εὑρισκόμεθα ἐπὶ ἐδάφους πετρώδους καὶ ἀνεπιδέκτου καλλιεργίας. Βράχοι τινὲς ὑψοῦντο ἐπὶ τῶν ἄκρων τῆς ὁδοῦ. Ὁ Χῖος μοὶ εἶπε νὰ καταβῶ, ὁδηγήσας με δὲ πρὸς ἕνα τῶν βράχων ἐκείνων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο ἐξ ἰδιοτροπίας τῆς φύσεως, ὡσεὶ ἀποτετυπωμένα δύο βήματα, ὅμοια πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς ἄμμου ἀποτυπούμενα, μοὶ εἶπε διὰ τόνου ἐπισήμου:

«Μίαν ἡμέραν κατακουρασμένος κάθησε καὶ ξεκουράσθη ἐκεῖ ὁ Ὅμηρός μας· 'ς τὸν βράχο ἔμειναν ἡ πατημασιές του».

Χωρὶς νὰ τὸν πιστεύσω, κατεθέλχθην μετ' εὐχαριστήσεως δὲ ἀναγράφω ἐνταῦθα τὴν πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν ποιητῶν ἀποδιδομένην λατρείαν ταύτην.

Ἀναβάντες καὶ πάλιν εἰς τὴν ἅμαξαν, ἐφθάσαμεν ἐγγὺς τοῦ δάσους τῶν πορτοκαλλεῶν, ὅπου καὶ εἰσήλθομεν. Ἐν τῷ μέσῳ, καὶ πανταχόθεν κεχωρισμένη τῶν ἄλλων δι' ἀποστάσεως πέντε ἢ ἓξ μέτρων, ὑψοῦτο ἡ πορτοκαλλιὰ τῆς Ἀντιγόνης, διαπρέπουσα ὡς Σουλτάνα, ἥτις περικυκλοῦται ὑπὸ πασῶν τῶν γυναικῶν τῶν ἀνακτόρων της· πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἐξηπλοῦτο τάπης ἐκ βρύων ἄνθεσι διαπεποικιλμένος.

Ἔδρεψα δύο ἄνθη ἐκ τῆς πορτοκαλλέας.

Ἐνῷ δὲ ἀνελαμβάνομεν τὸν δρόμον μας, ὁ ὁδηγός μου μὲ ἠρώτησε:

— Διατί ἐκόψατε δύο ἄνθη;

— Ἔχω ἀδελφήν, τῷ ἀπεκρίθην, καὶ θὰ τῆς δώσω τὸ ἕνα.

— Ἀ! κύριε, ἀνεφώνησεν ὁ Χῖος μὴ τῆς τὸ δώσετε, θὰ τῆς ἔλθῃ καμμία δυστυχία: Τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλλιᾶς τῆς Ἀντιγόνης εἶναι καταστροφὴ εἰς τὰς γυναῖκας.

— Τότε θὰ τὸ δώσω εἴς τινα τῶν φίλων μου.

— Ἄδικα. Διὰ νὰ εὐτυχήσῃ πρέπει νὰ τὸ κόψῃ ὁ ἴδιος· ἀλλέως ἠμποροῦσα κ' ἐγὼ νὰ κόψω τὰ ἄνθη τῆς πορτακαλλιᾶς αὐτῆς, νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ νὰ τὰ πουλήσω εἰς ἄλλα μέρη καὶ νὰ πλουτίσω.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ ἠμπορούσατε νὰ δείξετε τὴν ἀξίαν τῶν ἀνθέων τούτων; Εἴσθε ὅλοι λοιπὸν ἐδῶ εὐνοούμενοι τῆς τύχης;

— Βέβαια· μήπως δὲν εἴμεθα οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου;

Ἐφ' ὅσον ἐπλησιάζομεν εἰς τὸ χωρίον, ἐπὶ τοσοῦτον ὁ Χῖος καθίστατο ὁμιλητικώτερος· μοὶ ὡμίλει περὶ τῆς Γαλλίας, περὶ τῶν Παρισίων καὶ ἐξηκολούθει ἀκόμη ἐρωτῶν με ἐνῷ τέλος εἰσηρχόμεθα εἰς τὸ Πυργί.

Ὁ ὁδηγός μου ἐσταμάτησε τὴν ἅμαξαν πρό τινος μικρᾶς οἰκίας σχεδὸν ὁμοίας πρὸς τὰ τῶν ἐξοχῶν μας πανδοχεῖα. Πρὸ τῆς θύρας ἀνέμενον αὐτὸν δύο γυναῖκες· ἡ μία ἦτο ἡ μήτηρ του, ἡ ἄλλη ἡ σύζυγός του.

— Καλῶς ἤλθατε, κύριε, καὶ μάλιστα ἂν εἶσθε Γάλλος, καθὼς φαίνεσθε, μοὶ εἶπον, ἀμφότεραι, καὶ μὲ εἰσήγαγον εἰς αἴθουσαν ἄνευ κοσμημάτων, ἀλλ' ἐν ᾗ διέλαμπε μεγάλη καθαριότης.

—Μάλιστα, κυρίαι, εἶμαι Γάλλος ἀπεκρίθην προσκλίνων, καὶ ἐκ Παρισίων μάλιστα, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφω.

Παρέθεσαν τάχιστα γεῦμα, τὸ ὁποῖον ὑπεδέχθην ἐγκαρδίως, καὶ τοῦ ὁποίου μετέσχε καὶ ὁ φιλοξενῶν με. Ἡ μήτηρ του μὲ παρετήρει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετ' εὐχαριστήσεως, ἥτις ἀνατανεκλᾶτο ἐπὶ τοῦ

[1] Σημ. τ. Ἑβδ. Τὸ νεώτατον τοῦτο διήγημα μεταφρασμένον ὑπὸ λογίου φίλου τῆς «Ἑβδομάδος» καταχωρίζομεν, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐπράξαμεν, κυρίως διότι εἶναι ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, καίτοι τοιαῦτα διηγήματα ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ καλλίτερον γράφονται ὑπὸ ἑλληνικῆς χειρός, ὡς ἔχουσιν ἤδη πεισθῆ οἱ ἀναγνῶσται ἰδίως τῆς «Ἑβδομάδος».

προσώπου της· αἴφνης δὲ μὲ εἶπεν:

—Ἐπειδὴ ἡ νύκτα εἶνε προχωρημένη, εἴχαμε ἀρχίσει νὰ ἀνησυχοῦμε διότι δὲν ἐβλέπαμε τὸν υἱό μου νὰ ἔρχεται· ἐφοβούμουν, μήπως πῆρε τὸν κοντινώτερο δρόμο. Ἄ, κύριε, πολλὲς φορὲς βλέπομε ἀνθρώπους ποὺ δὲν πιστεύουνε τίποτε καὶ γελοῦνε διὰ τὰς συμβουλάς μας· ἀλλὰ γρήγορα μετανοοῦν. Καλὰ κάματε ποῦ πιστεύσατε εἰς τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ μου, ἄλλως, δίχως ἄλλο θὰ σᾶς ἐρχότανε καμμιὰ δυστυχία. Βέβαια θὰ εἴδατε τὴν πορτοκαλλιὰ τῆς Ἀντιγόνης!

— Τὴν πορτοκαλλιὰ τῆς Ἀντιγόνης! μάλιστα, τὴν εἶδα καὶ τὴν ἐθαύμασα· ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ, κυρία, νὰ μοῦ εἰπῆτε τὴν ἱστορίαν της καθὼς μοῦ ὑποσχέθηκε καὶ ὁ υἱός σας.

Εὑρισκόμεθα εἰς τὰ ἐπιδόρπια· ἐκένουν δέ, καθὼς καὶ ὁ φιλοξενῶν με, μικρὸν ποτήριον τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου οἴνου τῆς Χίου, ὃν τοσοῦτον ἠγάπων ὁ Βιργίλιος καὶ ὁ Ὅμηρος.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ μοὶ ἀπεκρίθη ζωηρῶς.

«Θὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κύριε,» καὶ ἤρξατο ἀφηγουμένη μοι τὴν ἱστορίαν τῆς πορτοκαλλιᾶς.

Β'.

Πρὸ πεντηκονταετίας ἡ νῆσος Χῖος ἦτο λαμπροτέρα καὶ πλουσιωτέρα ἢ σήμερον· τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία της ἤκμαζον, ἡ δὲ γεωργία ηὐδοκίμει. Καίτοι δὲ μακρόθεν ἡ δυστυχία ἐμυκᾶτο, οὐδεὶς ἐντεῦθα τὴν ἐφανταζέτο.

Οἱ σύζυγοι ἀγρολῆπται τοῦ ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου πεμπομένου διοικητοῦ, ἐκαλλιέργουν τοὺς ἀγρούς, ἐν οἷς εἶναι διεσπαρμένα τῇδε κἀκεῖσε μαστιχόδενδρα, αἱ δὲ γυναῖκες ἐπεδίδοντο, εἴτε εἰς οἰκιακὰς ἐργασίας, εἴτε εἰς χρυσοκεντήματα λεπτῶν βαμβακερῶν ὑφασμάτων, εἴτε εἰς ἄλλας τοιαύτας ἐργασίας.

Μεταξὺ τῶν ἀγροληπτῶν τοῦ χωρίου, ἦτο καί τις Ἀντώνιος Μονοθέτης καλούμενος. Ἦτο ἑξηκοντούτης. Αὔριον θὰ σᾶς δείξωσι μοὶ εἶπε, τὰ ἐρείπια τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ κατῴκει.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἠγαπᾶτο καὶ ἐξετιμᾶτο παρ' ὅλων· οὐδέποτε ἔβλαψέ τινα, οὐδέποτε ἠθέτησε τὸν λόγον του. Οἱ πρόγονοί του εἶχον γεννηθῆ εἰς Ἀθήνας. Ἡ σύζυγός του εἶχεν ἀποθάνει πρό τινων ἐτῶν.

Οἱ ἀγροί, τοὺς ὁποίους μετὰ ζήλου ἐκαλλιέργει, τῷ ἀπέφερον καλὸν εἰσόδημα τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ὁποίου ἀπεταμιεύετο.

Ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος εἶχέ τι πολυτιμότερον τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου, ὃν ἐπιμόχθως συνέλεγεν. Εἶχεν ὡραίαν δεκαεπταετῆ θυγατέρα, ὑψηλὴν καὶ εὔκαμπτον, μὲ μακροὺς μαύρους βοστρύχους κυματίζοντας ἐπὶ τῶν ὤμων της, μὲ ὀφθαλμοὺς προέχοντας, μεγάλους, μέλανας καὶ ζωηρούς, μὲ στόμα παιδικὸν καὶ μὲ μικρὰς χεῖρας καὶ πόδας καθιστῶντας αὐτὴν ἀξιολάτρευτον. Ἐκτὸς τούτων ἦτο τρυφερὰ ὡς ἀρνίον, καλοκάγαθος, εὐλαβὴς καὶ φιλόστοργος κόρη.

Πλεῖστοι νέοι ἐπόθουν τὴν χεῖρα τῆς νεανίδος ταύτης. Κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας, πάντες ἐστέναζον θεώμενοι αὐτὴν νωχελῶς ὀρχουμένην τὸν μελαγχολικὸν Ἀριαδνειον χορὸν καὶ ἀφιεμένην παραφόρως εἰς τὴν δίνην τοῦ συρτοῦ. Ἀλλ' οὐδεὶς τῶν παρεστώτων εἶχεν ἐλπίδα τινά· διότι ἡ Ἀντιγόνη—οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Μονοθέτου—ἦτο μεμνηστευμένη σχεδὸν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγεννήθη, μετὰ νέου τινὸς κατ' ὀλίγον μόνον πρεσβυτέρου αὐτῆς, ὅστις ἀπὸ τριετίας ἐξησκεῖτο ἐν Σμύρνῃ εἰς τὴν ἐμπορίαν. Αἱ τοιαῦται μνηστεῖαι εἶναι συνήθεις ἐν Χίῳ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἤρξατο ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγών. Ξένοι, ὡς οἱ πάλαι βάρβαροι[1] ὥρμησαν εἰς τὴν νῆσον, καὶ ἠρήμωσαν αὐτὴν διὰ σφαγῆς καὶ λεηλασίας. Τίς ὁ μὴ ἀκούσας τὰ δεινὰ καὶ τὰς συμφοράς, ἃς οἱ Χῖοι ὑπέστησαν;

Ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἤθελον νὰ θραύσωσι τὰς ἁλύσους, ἃς ἀγογγύστως ὑπέμενον, ἔχοντες ἀπαύστως εἰς τὸ στόμα τὸ ὡραῖον ὄνομα τῆς ἐλευθερίας, οἱ ξένοι οὗτοι, λεηλατήσαντες πρῶτον τὰς τουρκικὰς οἰκίας καὶ τὰ τζαμία, διήρπασαν ὕστερον καὶ αὐτὰς τὰς πλουσίας τῶν Χίων ἀποθήκας, παροτρύνοντες αὐτοὺς συγχρόνως ὅπως ἀποσείσωσι τὸν Τουρκικὸν ζυγόν.

Ἐν τοιαύτῃ εὑρίσκοντο τὰ πράγματα καταστάσει ἡμέρας τινας μετὰ τὴν εἰς τὸ χωρίον των ἄφιξιν νέου τινος ὀνόματι Ἀριστείδου ἔκ τινος πόλεως τῆς Ἀττικῆς καταγομένου. Ἦτο εἰκοσιδύο ἐτῶν, καλλονῆς δ' ἐξαισίας. Μὴ ἀποφεύγων τὸν κόπον, διέπρεπεν ἐν τῇ κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἐργασίᾳ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐργατῶν. Ἐν τούτοις χωρὶς νὰ ἐκφράζῃ τι παράπονον, εἶχε πάντοτε τὸ πρόσωπον ὡσεὶ διὰ σκυθρωποῦ τινος πέπλου κεκαλυμμένον. Σπανίως τὸν ἤκουον ὁμιλοῦντα καὶ σπανιώτερον τὸν ἔβλεπον μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας ἀπολαύοντα ἀναψυχῆς τινος μετὰ τῶν συνεργατῶν του. Ἕνεκα τούτων καὶ ἐπειδὴ ἡ καλλονὴ αὐτοῦ εἶχεν ἑλκύσει ὅλων τὰ βλέμματα, λόγος πολὺς ἐγίνετο περὶ αὐτοῦ.

Εὐθὺς δὲ ὡς ὁ πόλεμος ἤρξατο, ὅτε ἡ ἀνησυχία ἤρχισε διαδιδομένη πανταχοῦ, ὁ νέος οὗτος μετεβλήθη αἴφνης· ἡ μορφή του ἐφαιδρύνθη· ἔψαλλε δὲ διὰ φωνῆς τοσοῦτον ὡραίας, οἵαν οὐδείς, ὡς ἔλεγον, εἶχεν. Ὁσάκις δ' ἔψαλλε ὑπὸ τὰ μαστιχόδενδρα, τὰ ὁποῖα ἐκαλλιέργει, τὰ πτηνὰ συνῴδευον σιγαλῇ τῇ φωνῇ τὸ ᾆσμά του, ἡ δὲ ἠχὼ ἐπανελάμβανε μακρόθεν τοὺς ἠχηροὺς καὶ τρομώδεις ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας φθόγγους αὐτοῦ· διότι τὰ ᾄσματα ταῦτα ἦσαν τὰ τῶν πολεμιστῶν, τῶν ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, ᾄσματα θεῖα, ἐν οἷς ἐκ διαλειμμάτων ἐξηρεύγνυντο ὡς κεραυνοί, τὰ μεγάλα ὀνόματα τῶν Θερμοπυλῶν, τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς Σαλαμῖνος. Πάντες οἱ ἐργάται θελγόμενοι, ἐγκατέλειπον ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἐργασίαν των ὅπως κάλλιον ἀκροασθῶσι τὸ ᾆσμα.

[1] Σημ. τ. Ἑβδομ. Τοῦτο βεβαίως εἶνε ἀτομικὴ γνώμη τοῦ κ. συγγραφέως.

Ἦτο τότε νεᾶνις δεκαεπταέτις ἡ διηγουμένη γραῦς. Συχνάκις, αὐτὴ καὶ αἱ σύντροφοί της, κρατοῦσαι τὰ ἐργόχειρά των, ἐκάθηντο εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, καὶ ἐν σιωπῇ, τὸν ἠκροῶντο χαίρουσαι.

Μεταξὺ τῶν συντρόφων της ἦτο καὶ ἡ Ἀντιγόνη. Ἔψαλλε καὶ αὐτὴ θαυμασίως, ἐργαζομένη· καὶ αὐτὴ ἠγάπα νὰ ᾄδῃ πολεμικὰ ᾄσματα· ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ Ἀριστείδου, ἐσιώπα· τὸ πρόσωπόν της ὠχρία, τὸ δὲ μειδίαμα ἀφίπτατο ἀπὸ τῶν χειλέων της. Καὶ ὅμως καθίστατο ὡραιοτέρα· μυστικός τις πόνος, εἰκονίζετο εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου της.

Ἐκ τῆς κατηφείας ταύτης τῆς θυγατρός του ἐκπλαγεὶς ὁ Μονοθέτης, εἶλκυσε πρὸς ἑαυτὸν τὴν θυγατέρα του καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας του σφίγγων αὐτὴν τῇ εἶπεν: «Ἀγαπητόν μου τέκνον, σὲ βλέπω κατατρυχομένην ὑπὸ λύπης, ἣν μοὶ ἀποκρύπτεις! Γνωρίζεις καλῶς ὅτι καὶ τὴν ζωήν μου αὐτὴν θυσιάζω διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Ποῖος εἶναι λοιπὸν ὁ λυπηρὸς λογισμός, εἰς ὃν πρὸ τόσων ἡμερῶν παραδίδεσαι;» «Πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντιγόνη μετὰ χαρᾶς, ὀνειροπολῶ τὴν δόξαν, τὴν ἐλευθερίαν· φοβοῦμαι μήπως ἡ πατρίς μας δὲν τὴν ἀπολαύσῃ.»

Ὁ Ἀντώνιος, ὅστις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, συνεμερίζετο τὰ αἰσθήματα τῆς θυγατρός του, δὲν ἐπέμεινεν ἐπὶ πλέον· ἠρκέσθη νὰ τῇ ἀποκριθῇ μειδιῶν: «Δὲν σὲ ἐνόμιζον τόσῳ ἀτρόμητον, κόρη μου· ἀλλ' ἂς μὴ σοῦ ἐμποδίζωσι τὸν ὕπνον τὰ τρόπαια τῶν ἀρχαίων Ἑλληνίδων! Θάρρει! Ἔλπιζε. Σκέπτου ἐπίσης καὶ περὶ τοῦ μνηστῆρός σου, ὅστις ὅσον οὔπω θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ζητήσῃ.»

Μετὰ δύο ἡμέρας, πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατελθοῦσα ἡ νεᾶνις εἰς τὸ βάθος χαριέσσης κοιλάδος ὑπεράνω τῆς οἰκίας τοῦ πατρός της κειμένης, ἐκάθησε μόνη ὑπὸ συκῆν, κατέναντι ὡραίου ἄλσους, εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ μικροῦ τινος ῥύακος, οὗ τὰ διαγῆ καὶ ψυχρὰ ὕδατα ἔρρεον παφλάζοντα. Οἱ ὡραῖοι δάκτυλοί της ἐκράτουν ἀμελῶς τεμάχιον μουσελίνης, ἐφ' ἧς διεγράφοντο ἤδη χρυσᾶ τινα κεντήματα. Ἤκουε, θεωροῦσα πανταχοῦ.

Μετ' ὀλίγον ὡσεὶ ὑπείκουσα εἰς ἀκαταμάχητόν τινα ἀνάγκην, ἡ νεᾶνις ἤρξατο ᾄδουσα στροφάς τινας τῶν θουρίων ἐκείνων ᾀσμάτων, ἅτινα τοσάκις εἶχε ἀκούσει. Εἰς τοὺς περιπαθεῖς φθόγγους τῆς φωνῆς της, τοὺς ἀνερχομένους γλυκεῖς καὶ ἁρμονικοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν ὅλως διάφοροι ἠρμοζον λέξεις, διάφορον ᾆσμα. Ἀλλ' αἴφνης ἐκ τοῦ ἐγγὺς ἄλσους ἠκούσθη φωνὴ λιγυρά, θαυμασία, τὸ αὐτὸ ᾆσμα ᾄδουσα.

—Ἀριστείδη! ἔκραξεν ἡ Ἀντιγόνη.

Καὶ ἡ κεφαλή της ἔκλινεν ὡς ὑπὸ βάρους καμφθεῖσα· οὕτω κλίνει καὶ ἡ κάλυξ ἄνθους, ὅπερ ἡ πρωΐα ἐπλήρωσε δρόσου. Ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους της, τοῦ ὑπεγειρομένου ὡς κῦμα λευκὸν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος.

Ὁ νέος καὶ ὡραῖος μελῳδὸς ἔδραμε πάραυτα πρὸς τὴν κόρην, ἧς τὰς αἰσθήσεις μετὰ μικρὸν ἀνεζωογόνησεν.

Ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ νεᾶνις τὸν εἶδε κύπτοντα πρὸς αὐτὴν καὶ ἀναμένοντα τὸ πρῶτον αὐτῆς βλέμμα, ὅπερ οὕτω συνηντήθη μετὰ τοῦ βλέμματός του. Τότε δὲ εἰς τὰ στήθη αὐτῶν ἐξερράγη ὡσεὶ καταιγὶς ταχέως ἐξαφανισθεῖσα, ἐκ δὲ τῶν δύο ἐκείνων καρδιῶν, αἵτινες ὑψοῦντο ἤδη πρὸς τὸ ἄπειρον, ἡ αὐτὴ διέφυγε τερπνὴ καὶ ὑψίστη ἁρμονία.

Δὲν ἠδύναντο νὰ ὁμιλήσωσιν.

Ἡ Ἀντιγόνη ἠγέρθη ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν κατοικίαν της· ὁ Ἀριστείδης εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ διὰ τῶν μελῳδικῶν αὐτῶν στροφῶν, τὰ πτηνὰ τὸν προσεκάλουν ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὸ ᾆσμά του· ἤρξατο δὲ ᾀδων θούρια ᾄσματα.....

Τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, χωρὶς νὰ συννενοηθῶσιν, ὁ μὲν εἰς ἐκάθητο ἐν τῷ ἄλσει, ἡ δὲ ὑπὸ τὴν συκῆν, ἀναμένουσα. Μετ' ὀλίγον ἡ φωνὴ τοῦ νέου ἀντήχει ἀνὰ τὴν κοιλάδα ἀνταπεκρίνοντο δ' εἰς αὐτὴν οἱ μελῳδικοὶ φθόγγοι τῆς νέας. Μετά τινας στιγμάς, ἀμφότεροι ἐσιώπων, καὶ χωρὶς νὰ προσέλθωσιν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, ἀπήρχοντο ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ ἀκούσωσιν ἀλλήλους τῇ ἐπαύριον.

Ἑσπέραν τινά, ἐπὶ μακρὸν ἡ Ἀντιγόνη ἀνέμεινεν ὑπὸ τὸ δένδρον τῆς κοιλάδος. Ἔψαλλεν, ἡ δὲ φωνή της ἦτο θρηνώδης· οὐδεὶς τῇ ἀπεκρίνετο. Ὅτε ἐπέστρεψεν ἦτο πλέον νύξ· εἶδεν ἀστέρας τινὰς ἀκτινοβολοῦντας εἰς τοὺς οὐρανούς, ὡς τὰ ἀργυρᾶ ἐκεῖνα δάκρυα τὰ διακεχυμένα τῇδε κἀκεῖσε ἐπὶ τῶν μαύρων περιβλημάτων νεκρικοῦ στολισμοῦ. Προησθάνθη συμφοράν.

Αἱ ἐκ τῆς πρωτευούσης εἰδήσεις ἀνησύχησαν τὸ χωρίον· ἦτο πλέον γεγονός· σχεδὸν παρὰ τὴν θέλησίν των, ἔπρεπε ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς πόλεμον, ὅστις προεμηνύετο τρομερός.

Τῇ ἐπαύριον ἡ Ἀντιγόνη ἐλθοῦσα ἐκάθησεν εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος, κατέναντι τοῦ δι' αὐτὴν μεμαγευμένου ἄλσους, ὅτε αἴφνης ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ἀριστείδου, ἐντονωτέραν καὶ ἰσχυροτέραν παρά ποτε· ἔθηκε τὴν δεξιάν της ἐπὶ τῆς καρδίας της, ὡσεὶ θέλουσα νὰ σταματήσῃ τοὺς παλμοὺς αὐτῆς καὶ ἔδραμεν ὑπόπτερος πρὸς τὸν ὡραῖον μελῳδὸν ὅστις, τὴν φορὰν ταύτην ἔνευσε πρὸς τὰ κάτω τοὺς ὀφθαλμούς.

—Ἀριστείδη, τῷ εἶπε διὰ τόνου ἐπιπληκτικοῦ, διατί χθὲς δὲν ἦσο ἐδῶ; Σὲ ἀνέμενον ὑπὸ τὴν συκῆν μέχρι τελείας νυκτός. Τὸ δωμάτιόν μου τὴν νύκτα ταύτην ἔβριθε φασμάτων φοβερῶν. Ἔκλαυσα πολύ.

— Πρέπει νὰ ἑτοιμασθῶμεν διὰ τὸν πόλεμον, ἀπεκρίθη ἐντόνως ὁ νέος, πρέπει νὰ ἀνατρέψωμεν τοὺς τυράννους, καὶ νὰ καταστήσωμεν τέλος πατρίδα ἐλευθέραν καὶ ὑπερήφανον. Διὰ τοῦτο ἤμην μεταξὺ τῶν συναδέλφων μου τῶν μελλόντων νὰ δράξωσι τὰ ὅπλα.

— Ἐννοῶ. Μὲ ἀγαπᾷς ὀλιγώτερον ἢ τὴν πατρίδα, τὴν δόξαν, τὴν ἐλευθερίαν. Σὲ συγχαίρω εἰλικρινῶς. Ἡ ὑπόληψίς μου, τί λέγω; ὁ πρὸς σὲ ἔρως μου ἐκτιμᾷ τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων σου. Κ' ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν πατρίδα καὶ τὴν δόξαν.

— Εἶσαι κόρη ἀξία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἄφες με νὰ σοὶ ἐκφράσω ὅ,τι ἤδη ἐνόησας· σοὶ δίδω τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν ζωήν μου.

— Ἀφ' ἧς ἡμέρας ᾄδομεν ὁμοῦ, εἶπές τι εἴς τινα περὶ ἐμοῦ;

— Ποτέ! διετήρησα τὸ πᾶν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἤλπιζον νὰ σὲ βλέπω τὴν πρωΐαν, ὑπὸ τὰς κάλυκας τῶν ἀνθέων, τὴν μεσημβρίαν ὑπὸ τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ ἑσπέρας ὑπὸ τὰ ἄστρα.

— Κάλει με Ἀντιγόνην. Δὲν ἐσκέφθης ποτέ, Ἀριστείδη, νὰ ζητήσῃς τὴν χεῖρά μου παρὰ τοῦ πατρός μου;

— Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ταύτῃ ὁ νέος ἔκλινεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλήν.

— Ναί, Ἀντιγόνη, τὸ ἐσκέφθην, ἀπεκρίθη μετά τινων στιγμῶν σιωπήν, ἀλλ' ἄνευ ἐλπίδος. Παρετήρησα καλῶς ὅτι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ ὑπάρχει ἀνυπέρβατος ἀπόστασις.

— Ποία; ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύω ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν κατοικεῖς πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ νήσῳ μας, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἄφιξίν σου αἱ χεῖρές σου, ὡς ἐλέχθη, ἦσαν λευκαὶ ὡς αἱ ἰδικαί μου, διὰ τοῦτο ἐξ ἁπαντος θὰ ἔχῃς ἱστορίαν τινά, ἣν πρέπει νὰ μάθω τὸ ταχύτερον.

— Διατί τόσον ταχέως;

— Διότι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, δύναται νὰ φθάσῃ ὁ σύζυγος ὃν δι' ἐμὲ ἐξέλεξεν ὁ πατήρ μου. Εἶναι ἀνάγκη, νὰ παρουσιασθῆς εἰς αὐτὸν τὸ ταχύτερον. Μὴ φοβεῖσαι· ἔλπιζε· ὁ πατήρ μου θὰ μὲ δώσῃ εἰς σέ, τὸν ὁποῖον προτιμῶ, ἐάν, ὡς δύνασαι βεβαίως, τῷ ἀποδείξῃς ὅτι μὲ ἀγαπᾷς καὶ ἀποκτήσῃς τὴν εὔνοιάν του.

Ὁ νέος ἐπέσχε στεναγμὸν ἕτοιμον νὰ τῷ διαφύγῃ. Ἐπί τινας δὲ στιγμὰς ἐφάνη βεβυθισμένος εἰς βαθεῖς διαλογισμούς. Ἡ ἐλπὶς καὶ ὁ φόβος διήρχοντο ἀλληλοδιαδόχως διὰ τῆς καρδίας του, καὶ τοῦ ὡραίου προσώπου του.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, Ἀντιγόνη· θὰ μεταβῶ ὁ ἴδιος ἵνα διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου πρὸς τὸν πατέρα σου. Θὰ τῷ ζητήσω τὴν χεῖρά σου. Ὅρισον σὺ τὴν ἡμέραν.

— Τὸ ταχύτερον.

— Αὔριον λοιπόν;

— Ναί, αὔριον, ἀπεκρίθη ἡ νέα, ἀπομακρυνομένη.

Ἡ χαρά της, καίπερ ὑπέρμετρος, δὲν ἦτο ἀμιγὴς φόβου τινός· ἔτρεμε συλλογιζομένη ὅτι δὲν ὡμολόγησε τὰ πάντα, καὶ ὅτι ἀπέκρυψε τῷ Ἀριστείδῃ ὅτι ἦτο μεμνηστευμένη πρὸ πολλοῦ. Δὲν ἀπηλπίζετο ὅμως ὅτι ἤθελε πείσει τὸν πατέρα της.

(Jules Régnier)

[Ἕπεται συνέχεια].

Αλ. Κ.

ΤΑ ΔΥΟ ΣΤΟΙΧΕΙΑ[1]

Τί 'νε ὁ ἀχός, τί 'ν' ἡ μεγάλη ἀντάρα,
Ὅπ' ἀκούεται 'ς τὸν κάμπο τῆς *Γαστούνης;*
Μήνα 'ς τὸ *στερὸ* ἀσράφτει, μπουμπουνίζει;
Μήνα ἡ θάλασσα μὲ τὴ στερηὰ μαλώνει;
Μήτε 'ς τὸ *στερὸ* ἀστράφτει, μπουμπουνίζει·
Μήτ' ἡ θάλασσα μὲ τὴ στερηὰ μαλώνει·
Μόνο δυὸ στοιχειὰ δυὸ φοβερὰ θερία,
'Απ' τὰ Λεχαινὰ κι' ἀπὸ τὴν 'Αντραβίδα,
Πιάσαν πόλεμο, πιάσαν κακὸ ἀμάχι,
Μέσ'' 'ς τὸ τρίστρατο καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
Καὶ παλεύουνε τρεῖς' μέρες καὶ τρεῖς νύχτες,
Τὰ κεφάλια τους 'ς τὸν οὐρανὸ ἀγγίζουν,
Καὶ τὰ πόδιά τους 'ς τὴ γῆ 'νε ριζωμένα.
Μάχονται βαρειά· ὅνας τὸν ἄλλον κρούει
'Στὰ ματόφρυδα, 'ς τοὺς σιδερένιους ὤμους.
Κἄθε χτύπημα κ' ἡ γῆ ἀναταράζει,
Σεῖστ' ἡ θάλασσα βροντομαχᾶν οἱ λόγγοι,
Τρέμουν τὰ θερὰ κλεισμένα 'στὴ μονιά τους
Ὄχ! κι' ἀπόκαμε, δειλιάζ' ὁ Λεχαινίτης·
Εἶν' τὸ χωτό του λιοβόρι πυρωμένο,
Κ' εἶν' τὰ μάτια του τῆς ἀσραπῆς τὰ γνέρια,
Κ' εἶν' τὰ στήθια του καμίνι φλογισμένο...
—'Ας με, ἀδερφέ, καλέ μ'' Ἀντραβιδιώτη,
Τοῦ Μωριᾶς οἰχειό, τῆς 'Ρούμελης καπλάνι,
Τ' ἐλυθήκανε τὰ δόλια γόνατά μου.
'Απ' ἀρμὸ σ' ἀρμὸ τἄχει παραλυμένα
Κάψα φοβερὴ ὅπου ρουφάει τὸ αἷμα
Καὶ δὲν δύναμαι νὰ ρίξω τὸ λιθάρι.
"Ας πηδήσουμε 'ς ἕνα πλατὺ μεϊντάνι
Κι' ὅποιος ἔχ' ἀξιά, λαφρὸ γρηγορωσύνη,
Τ' ἄλλου τὸ χωρὶ νὰ πάῃ νὰ ρήμαξῃ...
'Επηδήσανε 'ς ἕνα πλατὺ μεϊντάνι.
Πρῶτος 'πήδησε ὁ ἔρμος Λεχαινίτης
Πίσ' ἀπόμεινε καταμεσῆς τοῦ δρόμου.
Δεύτερος πηδᾷ καὶ ὁ Ἀντραβιδιώτης·
Ὄχ! χαρὰ 'στὸ νηό! χαρὰ 'στὸ παλληκάρι!
Πῶχει τὸ βορηᾶ γιὰ μάνα καὶ γιὰ κύρη.
Πρῶτο ἔντεκα, δεύτερο δεκαπέντε,
Τρίτο καὶ στερνὸ τρακόσια δρασκελάει.
'Ενικήθηκεν ὁ ἔρμος Λεχαινίτης·
Πάν' τὰ Λεχαινὰ ρημάξανε, χαθῆκαν.
Οὔτε ἄνθρωπος θὰ 'ρθῇ νὰ κατοικήσῃ,
Οὔτε πετεινὸς ποτέ του θὰ λαλήσῃ!...

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. Κ.

[1] Τὸ ἄνω ποίημα ἀναφέρεται εἰς παράδοσιν καθ' ἣν εἰς ἀγνώστους χρόνους κατεστράφησαν τὰ Λεχαινὰ συνοικισθέντα ἐκ νέου ὑπὸ κατοίκων τῆς Ἀνδραβίδας.

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 824).

—Ἀλλὰ πῶς, ἠρώτησεν, οἱ θερμοὶ αὐτοῖσυνήγοροι τοῦ δουκὸς δικαιολογοῦν τὸν φόνον τοῦ Χοῦτεν;

— Ὡμιλεῖτε πάντοτε περὶ τῆς τιμῆς σας, ἀπήντησεν ἡ Μαρία, καὶ δὲν ἐπιτρέπετε εἰς ἕνα δοῦκα νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν ἰδικήν του! ὁ Χοῦτεν δὲν ἀπέθανε δολοφονηθεὶς προδοτικῶς, ὅπως οἱ ὁπαδοί του διεκωδώνισαν παντοῦ, ἀλλ' εἰς παράδοξον μάχην, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἴδιος δοὺξ ἐξέθηκεν εἰς κίνδυνον τὴν ζωήν του. Δὲν ἐννοῶ ὅτι ὅλα ὅσα ἔπραξε, τὰ ἔπραξε καλῶς, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι νέος τις ἡγεμὼν ὡς ὁ δοὺξ, περικυκλωμένος ἀπὸ κακοὺς συμβούλους, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνεργῇ πάντοτε κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς φρονήσεως. Ἀλλὰ βεβαίως εἶνε ἀγαθὸς καὶ ἂν ἤξευρες πόσον γλυκὺς καὶ φιλάνθρωπος δύναται νὰ εἶνε.

— Ἄλλο δὲν μένει πλέον παρὰ νὰ μοῦ ἐπαινέσῃς καὶ τὴν καλλονήν του, εἶπεν ὁ Γεώργιος μὲ πικρὸν γέλωτα. Θὰ ἱκανοποιηθῇς πλουσιοπαρόχως· βλέπω, διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ πτωχοῦ Γεωργίου ἂν ὁ Οὔλριχ λαβῇ τὸν κόπον νὰ διώξῃ τὴν εἰκόνα μου ἀπὸ τὴν καρδίαν σου.

— Ποτὲ δὲν σ' ἐπίστευσα ἱκανὸν νὰ ἔχῃς τόσον εὐτελῆ καὶ κακεντρεχῆ ζηλοτυπίαν, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, ἐν ᾧ ἐκ συναισθήματος προβληθείσης ἀξιοπρεπείας ἀπέστρεφε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὅπως κρύψῃ τὰ δάκρυά της. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ἡ καρδία μιᾶς κόρης δὲν δύναται νὰ πάλληται θερμῶς καὶ διὰ τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος της;

— Μὴ θυμόνεις, εἶπεν ὁ Γεώργιος, αἰσχυνόμενος καὶ μετανοῶν διὰ τὴν ἀδικίαν του. Οἱ λόγοι μου ἦσαν ἁπλοῦς ἀστεϊσμός!

— Πῶς δύνασαι, ν' ἀστειεύεσαι ἐν ᾧ πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας ὅλης τῆς ζωῆς μας; ἀντέπεν ἡ Μαρία. Ὁ πατήρ μου θ' ἀναχωρήσῃ αὔριον ἀπὸ τὴν Οὔλμην διότι ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος. Θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς πρὶν ἴδωμεν ἀλλήλους καὶ ἔχεις τὴν δύναμιν ν'ἀστειεύεσαι; Ἄχ! ἂν ἤξευρες πόσας νύκτας παρεκάλεσα τὸν Θεὸν μὲ θερμὰ δάκρυα νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ μέρος μας τὴν καρδίαν σου, νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τοῦ νὰ χωρισθῶμεν διὰ παντός, βεβαίως δὲν θὰ ἠστειεύεσο τόσον σκληρῶς!

— Ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἠθέλησεν, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, θεωρῶν πρὸ αὐτοῦ σκυθρωπῶς.

— Καὶ δὲν εἶνε πλέον δυνατόν; εἶπεν ἡ Μαρία δραξαμένη τῆς χειρός του καὶ παρατηρήσασα αὐτὸν μετ' ἐκφράσεως περιπαθοῦς παρακλήσεως καὶ ἀγγελικῆς πραότητος. Δὲν εἶνε πλέον δυνατόν. Ἔλα μὲ τὸ μέρος μας, Γεώργιε. Μὲ πόσην εὐτυχίαν θὰ σὲ παρουσιάσῃ ὁ πατήρ μου εἰς τὸν δοῦκα. Ἐν ξίφος ἔχει πολὺ βάρος εἰς αὐτοὺς τοὺς καιρούς! λέγει συχνὰ καὶ θὰ τοῦ ὀφείλῃ ἄπειρον εὐγνωμοσύνην· ἂν μάχεσαι πλησίον του, αἱ εὐχαί μου ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς νίκης δὲν θὰ πετοῦν ἀπὸ τὸ ἓν στρατόπεδον εἰς τὸ ἄλλο καὶ δὲν θὰ κυμαίνωνται πλέον μεταξὺ τῶν δύο στρατῶν!

— Παῦσε! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖράς του, διότι ἡ νικηφόρος δύναμις τῆς πεποιθήσεως ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς νεανίδος, ἡ ἰσχὺς τῆς ἀληθείας ἦτο ἐπὶ τῶν χειλέων της· θέλεις νὰ μὲ κάμῃς αὐτόμολον; Χθὲς εἰσῆλθον ἐδῶ μὲ τὸν στρατὸν τῆς συμμαχίας, σήμερον ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος, καὶ αὔριον θὰ προσχωρήσω εἰς τὸν δοῦκα; Ἡ τιμὴ δύναται νὰνεχθῇ τοῦτο;

— Ἡ τιμή; εἶπεν ἡ Μαρία, καὶ δάκρυα διέφυγον τῶν ὀφθαλμῶν της. Σοῦ εἶνε προσφιλεστέρα ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου ἡ τιμή. Ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος ἄλλοτε μοῦ ὡρκίζετο αἰωνίαν πίστιν. Ἔσο λοιπὸν εὐτυχέστερος μαζί της παρὰ μ' ἐμέ. Ἀλλ' ὅταν ὁ δοὺξ τῆς Βαυαρίας σὲ κάμῃ ἱππότην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, διότι θὰ ἔχῃς ἐρημώσει τὴν χώραν μας, ὅταν θέσῃ εἰς τὸν λαιμόν σου τιμητικὴν ἅλυσιν διότι θὰ ἔχῃς κυριεύσει μὲ γενναιότητα τὰ φρούρια τῆς Βυρτεμβέργης εἴθε ἡ χαρά σου νὰ μὴ ταραχθῇ διόλου ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι συνέτριψας μίαν καρδίαν, ἥτις σὲ ἠγάπα τόσον πιστῶς, τόσον θερμῶς!

— Ὦ ἀγάπη! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος, οὐτινος τὴν καρδίαν ἀντίθετα ἐτάραττον αἰσθήματα. Ἡ ὀδύνη σου δὲν σ' ἀρίνει νὰ ἐννοήσῃ πόσον εἶσαι ἄδικος. Ἀλλὰ θὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι δύναμαι νὰ θυσιάσω τὴν δόξαν εἰς τὸνἔρωτα· ἄκουσε· νὰ ἔλθω μὲ τὸ μέρος σας εἶνε ἀδύνατον· ἀλλὰ θ' ἀπέλθω τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου, ἀφίνων εἰς ἄλλους τὰς μάχας καὶ τὰς νίκας. Δι' ἐμὲ αὐτὰ ἦσαν ὄνειρον. Ἐτελείωσε!

Ἡ Μαρία ὕψωσε βλέμμα εὐχαριστίας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἤμειψε δι' ἀμείβης ἠδείας τὰς λέξεις ταύτας.

— Ὦ πίστευσέ με, τῷ εἶπεν, αἰσθάνομαι πόσον σὲ στοιχίζει ἡ θυσία αὕτη. Ἀλλὰ μὴ βλέπεις τόσον θλιβερῶς τὸ ξίφος. Ἡ εὐτυχία θὰ λάμψῃ καὶ δι' ἡμᾶς. Τώρα ἠμπορῶ νὰ σ' ἀποχωρισθῶ χωρὶς φόβον· διότι ὁποία καὶ ἂν εἶναι ἡ ἔκβασις τοῦ πολέμου δύνασαι νὰ παρουσιασθῇς μὲ θάρρος εἰς τὸν πατέρα μου· καὶ πῶς θὰ χαρῇ ὅταν τῷ εἴπω ποίαν θυσίαν ἔκαμες!

Ἡ ἠχηρὰ φωνὴ τῆς Βέρθας, γνωστοποιήσασα εἰς τὴν φίλην της ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἐφικτὸν νὰ κρατήσῃ παρ' ἑαυτῷ τὸν γραμματέα τοῦ συμβουλίου ἐνεποίησε ῥῖγος εἰς τοὺς δύο ἐρωμένους.

Ἡ Μαρία ἀπέμαξεν ἐν σπουδῇ τὰ ἴχνη τῶν δακρύων της καὶ ἐξῆλθε τῆς σκιάδος μετὰ τοῦ Γεωργίου.

— Ὁ ἐξάδελφος Κράφτ, εἶπεν ἡ Βέρθα, ἐρωτᾷ ἂν ὁ ξένος του θέλῃ νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

— Πρέπει, ἂν θέλω ν' ἀνεύρω τὸν δρόμον τῆς οἰκίας, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος.

Ὅσον καὶ ἂν ἐπεθύμει, τὴν παραμονὴν μακροῦ ἀποχωρισμοῦ, νὰ παρατείνῃ τὰς τελευταίας στιγμάς, τὰς ὁποίας διήρχετο μὲ τὴν Μαρίαν ἐγνώριζε καλλιστα ὅτι τὰ αὐστηρὰ τῶν χρόνων ἐκείνων ἤθη δὲν ἐπέτρεπον νὰ μείνῃ μόνον πλησίον τῶν δύο νεανίδων ἄνευ τοῦ ἐξαδέλφου των.

Κατῆλθον ἐν σιγῇ τὸν κῆπον.

Μόνος δὲ ὁ Δίτριχ ὡμίλει περιγράφων διὰ λέξεων ἐκφραστικῶν τὴν λύπην, ἣν ἠσθάνετο βλέπων τὴν ἐξαδέλφην του ἀναχωροῦσαν αὔριον ἐξ Οὔλμης. Ἀλλ' ἡ Βέρθα εἶχεν ἀναμφιβόλως ἀναγνώσει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Γεωργίου ὅτι ὑπελείπετο πόθος τις ἔτι, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία παντὸς βεβήλου μάρτυρος ἦτο πάντῃ περιττή. Εἴλκυσε πρὸς ἑαυτὴν τὸν ἐξάδελφόν της καὶ τὸν ἠρώτησε τόσον περιέργως περὶ φυτοῦ τινος ἀνοίγοντος ἀκριβῶς παρὰ τοὺς πόδας των τὰ πρῶτα αὐτοῦ πέταλα, ὥστε δὲν ἐπρόφθασε νὰ παρατηρήσῃ τί συνέβαινεν ὀπίσω αὐτοῦ.

Ὁ Γεώργιος ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν στιγμὴν ταύτην ὅπως ἐλκύσῃ ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ πάλιν τὴν φίλην αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ θροῦς τῆς μεταξίνης ἐσθῆτος τῆς Μαρίας, ἡ κλαγγὴ τοῦ ξίφους τοῦ Γεωργίου, ἀπέσπασαν τὸν γραμματέα τοῦ συμβουλίου τῶν βοτανικῶν μελετῶν του. Ἐστράφη καί, ὦ θαῦμα, εὗρε τὴν σοβαρὰν καὶ αὐστηρὰν ἐξαδέλφην του ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ ξένου αὐτοῦ.

— Δίχως ἄλλο διὰ τὴν ἐκ Φραγκονίας ἐξαδέλφην θὰ εἶναι αὐτὰ τὰ φιλήματα· εἶπεν ὡς συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του.

— Ὄχι, κύριε γραμματεῦ, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, αὐτὰ εἶναι δι' ἐμέ, καὶ προέρχονται ἀπ' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν, ἂν δὲν φέρετε καμμίαν ἀντίστασιν, σκοπεύω νὰ νυμφευθῶ μίαν ἡμέραν.

— Θεὸς φυλάξοι!

Μετὰ στιγμιαίαν δε σιγήν·

— Σᾶς ἐκφράζω τὰ συγχαρητήριάμου, ἐξηκολούθησεν ὁ Δίτριχ, ταραχθεὶς μικρὸν ἐκ τοῦ σοβαροῦ βλέμματος τοῦ νέου καὶ τῶν δακρύων τῆς Μαρίας. Μὰ διάβολε τοῦτο λέγεται: *ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα*. Ἐγώ, μῆνας τώρα παιδεύομαι χωρὶς ἡ ὡραία μας νὰ μὲ τιμήσῃ δι' ἑνὸς βλέμματος. Καὶ σήμερα ἦτο πεπρωμένον νὰ φέρω μόνος μου τὸ γεράκι, τὸ ὁποῖον μοῦ ἁρπάζει τὸ περιστέρι ἐμπρὸς ἀπ' τὰ μάτια μου.

— Συγχώρησέ μας, ἐξάδελφε, τὸν ἀστεϊσμόν, τὸν ὁποῖον ἐτολμήσαμεν νὰ σοῦ κάμωμεν, εἶπεν ἡ Βέρθα διὰ τόνου εἰρωνικοῦ πως. Ἔσο λογικὸς καὶ ἄφησε νὰ σοῦ ἐξηγήσωμεν τὸ πρᾶγμα.

Τῷ εἶπε τότε ὅσα ἔπρεπε νὰ ἠξεύρῃ, ἀλλὰ νὰ τηρῇ ἀπόκρυφα πρὸς τὸν πατέρα τῆς Μαρίας. Ὁ γραμματεὺς κατευνασθεὶς ὑπὸ τῶν συμπαθῶν βλεμμάτων τῆς Βέρθας ὑπεσχέθη νὰ σιγήσῃ, ὑπὸ τὸν ὅρον, προσεῖπε κακεντρεχῶς, ὅτι θὰ τῷ παράσχῃ τὴν εὔνοιαν, ἣν ἡ ἐξαδέλφη του παρέσχε πρὸς τὸν Γεώργιον.

Ἡ Βέρθα ἠρνήθη νὰ τῷ ἀπονείμῃ αὐτήν, ἀλλ' ἄνευ σοβαρότητος· καὶ ἐπείραξεν αὐτὸν καὶ πάλιν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου ἐρωτήσασα αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἴου, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀνοίξει αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Οὗτος δὲ λίαν ἀφελῶς ἔδωκεν αὐτῇ μακρὰν καὶ σοφὴν ἐξήγησιν, χωρὶς νὰ ταραχθῇ οὔτε ὑπὸ τῶν σιγηλῶν τῆς Μαρίας δακρύων, οὔτε ὑπὸ τῆς κλαγγῆς τοῦ ξίφους τοῦ Γεωργίου.

— Δι'ὃ εὔγνωμον βλέμμα τῆς Μαρίας, καὶ περιπαθὴς τῆς χειρὸς θλῖψις τῆς Βέρθας, ἀντήμειψαν αὐτὸν ὅτε ἀπεχαιρετίσθησαν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔτι οἱ πέπλοι τῶν δύο ἐξαδέλφων ἀνεκινοῦντο ὑπεράνω τῆς δικτυωτῆς φραγῆς τοῦ κήπου ὡς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ.

Η'.

Κάθε νυχτιὰ ἔξω 'ς τὸν κῆπο βγαίνει
Ποὺ τὸ ἀχνὸ φεγγάρι τὸν φωτίζει
Καὶ περπατεῖ ἀργὰ καὶ λυπημένη.
Τ' ἀγέρι τὰ μαλλιά της κυματίζει
Καὶ ἡ ματια της εἶναι δακρυσμένη.

UHLAND

Τὰς ἑπομένας ἡμέρας ἡ Οὔλμη ἐπαρουσίαζεν ὄψιν εὐρέος στρατοπέδου. Ἀντὶ τῶν εἰρηνικῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν φιλέργων πολιτῶν, τοὺς ὁποίους ἔβλεπέ τις πρότερον μεταβαίνοντας εἰς τὰ ἔργα των μὲ βῆμα ἥσυχον καὶ βαρύ, πανταχοῦ ἐφαίνοντο νῦν πρόσωπα παράδοξα, φέροντα κράνη, ἀλυσιδωτοὺς θώρακας, βαλλιστρίδας καὶ βαρείας καραβίνας καὶ ἀντὶ τῶν συμβούλων ἐν τῇ ἀπεριττῳ αὐτῶν περιβολῇ ἐκ μέλανος ὑφάσματος, ὑπερήφανοι ἱππεῖς φέροντες κυματιζούσας περικεφαλαίας, κατακεκαλυμμένοι ὑπὸ χάλυβος καὶ συνοδευόμενοι ὑπὸ πολυαρίθμου συνοδείας ἐνόπλων θεραπόντων παρήλαυνον διὰ τῶν πλατειῶν καὶ τῶν ἀγορῶν. Ἡ εἰκὼν τοῦ πολέμου ἦτο ἔτι ζωηροτέρα ἐν τοῖς προθύροις τῆς πόλεως. Ἐπὶ εὐρέος παρὰ τὸν Δούναβιν λειμῶνος ὁ Σίκιγκεν ἐγύμναζε τὸ ἱππικόν του, ἐπὶ μεγάλης δέ τινος πεδιάδος πρὸς τὸ μέρος τῆς Σόφλιγκεν ὁ Φρόνδσβεργ ἐξετέλει γυμνάσια πεζικοῦ.

Ὡραίαν τινὰ πρωΐαν τρεῖς ἢ τέσσαρας περίπου ἡμέρας ἀφότου ἡ Μαρία τοῦ Λιχτενστάϊν κατέλιπε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν Οὔλμην, ἐπὶ τῆς πεδιάδος ταύτης παρετηρεῖτο μέγα πλῆθος ἀνθρώπων, πάσης τάξεως, θεωμένων τὰ γυμνάσια τοῦ Φρόνδσβεργ. Παρετήρουν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, οὗτινος τοσαύτη φήμη εἶχε προηγηθῆ, μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος, μεθ' οὗ καὶ σήμερον παρατηροῦμεν βασιλικόν τινα ἢ αὐτοκρατορικὸν πρίγκιπα ἐκπληροῦντα χρέη στρατηγοῦ. Ἀληθῶς τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἔχει τις περὶ ὁλοκλήρου στρατοῦ ἀναφέρεται πρωτίστως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπιφανοῦς ἀρχηγοῦ· νομίζομεν δὲ πολλάκις ὅτι ἐννοοῦμεν καλλίτερον τὰς μάχας, ἂς ἡ παράδοσις ἢ ὁ τύπος περιγράφει ἡμῖν, ὅταν δυνάμεθα ν' ἀναπολήσωμεν τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀρχηγοῦ. Ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τούτου κινούμενοι ἴσως καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Οὔλμης ἀφῆκαν τὰς στενὰς αὐτῶν ὁδοὺς διὰ νὰ ἴδωσιν ἐν τῷ ἔργῳ τὸν ἄνδρα τῆς ἡμέρας. Ἡ δεξιότης, μεθ' ἧς συνήθροιζεν εἰς πυκνὰς ὁμάδας τὸ πεζικόν του, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἠσκεῖτο κατὰ μικροὺς οὐλαμοὺς διεσπαρμένους, ἡ ταχύτης μεθ' ἧς οἱ στρατιῶται, εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμά του, ὡρμων πρὸς διαφόρους διευθύνσεις ἢ ἐσχηματίζον φοβερὰ τετράγωνα μὲ προτεταμένας τὰς λόγχας καὶ καραβίνας, ἡ ἠχηρὰ αὐτοῦ φωνή, ἥτις ἠκούετο εὐκρινῶς παρ' ὅλον τὸν κρότον τῶν τυμπάνων, ἡ εὐγενὴς καὶ ἀρειμάνιος αὐτοῦ μορφή, πάντα ταῦτα ἀπετέλουν εἰκόνα τόσον καινοφανῆ καὶ ἐλκυστικήν, ὥστε καὶ οἱ ἀγροικότεροι ἀστοὶ εὐχαρίστως ἀπεφάσιζον νὰ διέλθωσιν ὅλην τὴν πρωΐαν ἐπὶ τῆς πεδιάδος διὰ ν' ἀπολαύσωσι τοῦ θεάματος τούτου.

Ὁ στρατηγὸς τὴν πρωΐαν ἐκείνην ἐφαίνετο ἀγαπητότερος καὶ εὐθυμότερος τοῦ συνήθους. Τὸ ἐνδιαφέρον ἀρά γε τῶν ἀγαθῶν τῆς Οὔλμης κατοίκων, ὅπερ ἐζωγραφίζετο ἐφ' ὅλων τῶν προσώπων προὐξένει αὐτῷ τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην ἢ ἡ ὡραία πρωΐα καὶ ἡ παρουσία του ἐν μέσῳ τῶν συστρατιωτῶν αὐτοῦ μακρὰν τῶν στενῶν καὶ ψυχρῶν τῆς πόλεως ὁδῶν; Τὰ βλέμματα, ἅπερ ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ πλήθους, ἦσαν τόσον εὔθυμα καὶ γελόεντα, ὥστε ἕκαστος ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἰδιαιτέρως παρατηρηθέντα καὶ χαιρετισθέντα ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ, αἱ δὲ ἐπιφωνήσεις, τί καλὸς ἀρχηγός! τί ἀνδρεῖος ἱππότης! συνώδευον πᾶν βῆμα αὐτοῦ. Εἰς ὡρισμένην τινὰ μάλιστα θέσιν ἐφαίνετο πάντοτε φιλόφρων καὶ ὁσάκις διήρχετο ἐκεῖθεν ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ χαιρετίσῃ διὰ τοῦ ξίφους ἢ τῆς χειρὸς καὶ νὰ μὴ κάμῃ φιλικόν τι νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς.

Οἱ ἀπωτέρω ἱστάμενοι ἠνωρθοῦντο ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν αὐτῶν διὰ νὰ ἴδωσι τὸ ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς αὐτοῦ. Οἱ ἐγγύτερον ἱστάμενοι ἐν ἀπορίᾳ ἠρώτων διὰ τῶν βλεμμάτων ἀλλήλους, διότι οὐδεὶς τῶν ἐκεῖ ἱσταμένων ἀστῶν ἐφαίνετο ἄξιος τῆς διακρίσεως ταύτης. Ὅταν ὁ Φρόνδσβεργ διῆλθε καὶ πάλιν καὶ ἐπανέλαβε τὰ φιλικὰ νεύματά του, πλεῖστοι ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν των ἀνακαλύψαντες ἐπὶ τέλους ὅτι οἱ χαιρετισμοὶ ἀπηυθύνοντο πρὸς ὑψηλὸν καὶ εὐλύγιστον νέον, ἱστάμενον ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ τῶν θεατῶν. Τὸ ἐσωκάρδιον αὐτοῦ ἐκ λαμπροῦ ἐριούχου μὲ μεταξωτὰς σειράς, τὰ ὑψηλὰ τοῦ πίλου του πτερά, διασειόμενα ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς αὔρας, τὸ μακρὸν ξίφος του καὶ ὁ τελαμών του διέκρινον αὐτὸν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπὸ τῶν παρισταμένων, οἵτινες, ἧττον πλουσίως ἐνδεδυμένοι, ἀπετέλουν ζωηρὰν ἀντίθεσιν οὐχὶ βεβαίως ὑπὲρ ἑαυτῶν, μὲ τὸ βραχὺ ἐκεῖνο ἀνάστημα καὶ τὸ πλατὺ πρόσωπον αὐτῶν.

Πρὸς μεγάλην ἐν τούτοις ἔκπληξιν τῶν ἀγαθῶν ἀστῶν, ὁ νέος δὲν ἐφαίνετο πολὺ ηὐχαριστημένος ἐκ τῆς ὑψηλῆς εὐνοίας, ἥτις ἐδείκνυτο αὐτῷ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των. Τὸ ἦθός του μάλιστα, οἱ συμπεπλεγμένοι σταυροειδῶς ἐπὶ τοῦ στήθους βραχίονες καὶ ἡ κεκυφυῖα κεφαλή του, δὲν ἐφαίνοντο ἁρμόζοντα εἰς νέον εὐπατρίδην χαιρετιζόμενον ὑπὸ ἀρχαίου πολεμιστοῦ. Ἐκ περισσοῦ, οὗτος ἠρυθρία εἰς πάντα χαιρετισμὸν τοῦ στρατηγοῦ, εὐχαριστῶν αὐτὸν δι'ἐλαφρᾶς μόνον κινήσεως τῆς κεφαλῆς καὶ παρακολουθῶν αὐτὸν διὰ βλέμματος μελαγχολικοῦ, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ μακροῦ ἀποχωρισμοῦ, ὁ δὲ χαιρετισμὸς οὗτος ἦτο ὁ τελευταῖος χαιρετισμὸς φίλου τρυφερῶς ἀγαπωμένου.

«Εἶνε πολὺ παράδοξος ὁ εὐπατρίδης οὗτος, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς συντεχνίας τῶν ὑφαντῶν τῆς Οὔλμης πρός τινα πλησίον του ἱστάμενον ὁπλοποιόν: Ἀντὶ τοιούτου χαιρετισμοῦ τοῦ Φρόνδσβεργ ἐγὼ θὰ ἔδιδα τὸ νέον ἐσωκάρδιόν μου, ἐν ᾧ αὐτὸς οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον φαίνεται συγκινούμενος. Θὰ ἐγίνετο λόγος εἰς ὅλην τὴν πόλιν. «Τί σχέσεις ἔχει ὁ μαστρο-Κόλερ μὲ τὸν Φρόνδσβεργ; Ἐφαίνοντο πρὸ χθὲς ὡς ἀδελφοί. Γνωρίζονται πρὸ πολλοῦ, θὰ ἔλεγον τότε· εἶνε ἀρχαῖοι φίλοι». Εἶνε νὰ σκάσῃ κανεὶς ὅταν βλέπῃ ἕνα ἀρχηγὸν τόσον διακεκριμένον καὶ τόσον ἰσχυρὸν νὰ χαιρετίζῃ μὲ τόσην φιλοφροσύνην ἕνα τέτοιον χαλόν».

Ὁ ὁπλοποιός, γέρων τις βραχύσωμος ἐπεδοκίμασε τοὺς λόγους τούτους κινήσας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. «Μὰ τὸν Θεόν, ἔχεις δίκαιον μαστρο-Κόλερ. Δὲν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι διὰ νὰ χαιρετίσῃ; Μήπως δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ δήμαρχος καὶ ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν γωνίαν ὁ κουμπάρος μου Δὲ Βέσσερερ; Ἤθελα νὰ μάθω αὐτὸν τὸν εὐπατρίδην νὰ κύπτῃ τὸν αὐχένα, ἐὰν ἐγὼ ἤμην ἄρχων. Ἀλλὰ πίστευσέ με δὲν θὰ ἔκυπτεν οὐδὲ κατὰ μίαν γραμμὴν καὶ πρὸ τοῦ αὐτοκράτορος αὐτοῦ. Φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὸς εἶνε κανένας ἐπίσημος. Ὁ γραμματεὺς τοῦ συμβουλίου, φίλε μου, ὅστις οὐδένα δέχεται ποτέ, τὸν φιλοξενεῖ εἰς τὴν οἰκίαν του.»

Ὁ Κράφτ; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ ὑφαντής. Ἄ! ἄ; ἐδῶ κάτι μυστικὸν ὑπάρχει. Εἶνε καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἀρχόντων, ἴσως ὁ υἱὸς τοῦ δημάρχου τῆς Κολωνίας, ὁ ὁποῖος θὰ ὑπάγῃ μετὰ τοῦ στρατοῦ. Στάσου· ἐκεῖνος δὲν εἶναι ὁ γέρων Ἰωάννης τοῦ κυρίου Κράφτ;

— Ναί, ἐκεῖνος εἶνε, διέκοψεν ὁ ὁπλοποιός, τοῦ ὁποίου ἡ περιεργία ἐκινήθη διὰ τῶν ὑποθέσεων τοῦ ὑφαντοῦ, ἐκεῖνος εἶνε πράγματι καὶ θὰ τὸν ἐξομολογήσω, εἰς τὸ πεῖσμα τοῦ πνευματικοῦ τῆς Ἐλχιγκεν.

Ἀλλά, καί τοι τὸ διάστημα, ὅπερ διεχώριζε τοὺς δύο ἀστούς, ἀπὸ τοῦ γέροντος ὑπηρέτου τῆς οἰκίας Κράφτ, ἦτο ἐλάχιστον, ὁ ὁπλοποιὸς δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβῇ παρ' αὐτῷ, ἕνεκα τῆς πληθύος καὶ τῆς συμπυκνώσεως τῶν θεατῶν. Ἐπὶ τέλους ἡ ἐπιβλητικὴ μορφὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ὑφαντῶν τῷ ἤνοιξε δίοδον, διότι καὶ πλούσιος ἦτο καὶ ὑπολήψεως ἀπήλαυεν ἐν τῇ πόλει. Ἔλαβε λοιπὸν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν γέροντα ὑπηρέτην καὶ ὡδήγησεν αὐτὸν πρὸς τὸν ὁπλοποιόν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰωάννης δὲν ἠδύνατο νὰ παράσχῃ μεγάλας διασαφήσεις. Πᾶν ὅ,τι ἐγίνωσκεν

ἦτο, ὅτι ὁ ξένος τοῦ κυρίου του ἐκαλεῖτο Στρουρμφέδερ.

«Ἄλλως τε, φαίνεται, ὅτι εἶνε ἀπ' ἐδῶ πλησίον, προσέθεσε, διότι ὁ ἵππος του εἶνε ἐγχώριος, ὑπηρέτην δὲ μεθ' ἑαυτοῦ δὲν ἔχει. Ὅσον διὰ τὸν κύριόν μου, ὁ ξένος του θὰ τῷ προξενήσῃ στενοχωρίας, διότι ἡ γραῖα Σαβίνα, ἡ παραμάνα του, μαίνεται βλέπουσα ὅτι ταράττει τὴν τάξιν τῆς οἰκίας καὶ ὅτι αἴφνης χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ αὐτὴν φέρει εἰς τὴν οἰκίαν ἕνα ξένον μὲ ὑποδήματα καὶ πτερνιστῆρας.

— Χωρὶς νὰ σοῦ κακοφανῇ, ὑπέλαβεν ὁ ὑφαντής, ὁ κύριός σου, Ἰωάννης, εἶνε πολὺ παιδί. . . Τὴν γραῖαν μάγισσαν... ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! πρὸ πολλοῦ θὰ τὴν ἔρριπτον εἰς τοὺς δρόμους, αὐτὸ τῆς πρέπει. Ὁ κύριος Κράφτ ἡλικιώθη πλέον, καὶ ἐν τούτοις ἀφίνει νὰ τὸν μεταχειρίζωνται ὡς ἂν ἦτο εἰς τὰ σπάργανα ἀκόμη!

— Λέγετε ὅ,τι σᾶς κατέβῃ μαστρο-Κόλερ, ἀπήντησεν ὁ γέρων ὑπηρέτης. Δὲν γνωρίζετε διόλου τί συμβαίνει. Νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἔπειτα ποῖος θὰ φροντίζῃ περὶ τῆς οἰκίας;

— Ποῖος; ἀνεφώνησε μετ' ἐξάψεως ὁ ὑφαντής. Ποῖος; Ἂς ὑπανδρευθῇ. Ἂς πάρῃ μίαν γυναῖκα, ὅπως πᾶς χριστιανὸς καὶ πᾶς κάτοικος τῆς Οὔλμης. Τί τὸν ἀναγκάζει παρακαλῶ νὰ ζῇ ἄγαμος καὶ νὰ κυνηγᾷ ὅλα τὰ κορίτσια τῆς πόλεως; Μήπως ἐσχάτως δὲν τὸν ἔπιασα νὰ κάμῃ *κόρτε* τῆς Αἰκατερίνης μου; Θὰ τοῦ ἔρριπτα ἀμέσως τὰ ἐργαλεῖά μου κατὰ κεφαλῆς, ἀλλ' ἡ μακαρῖτις μήτηρ του εἶχεν ὑφάνει εἰς τὸ κατάστημά μου πολλὰ πράγματα, ἡ καϋμένη... καὶ ἕνεκα τούτου παρέβλεψα, ἀφήρεσα δὲ τὸν πῖλόν μου καὶ ἐχαιρέτισα· «Καλησπέρα σας. Τί ἀγαπᾷ ἡ εὐγενία σας;

— Νά! δά, εἶπεν ὁ Ἰωάννης μετὰ δυσαρεσκείας· ἐγὼ νομίζω ὅτι ἕνας κύριος ὡς ὁ γραμματεὺς τοῦ συμβουλίου, ὁ κύριός μου, ἠδύνατο ἀξιόλογα ν' ἀνταλλάξῃ δύο λέξεις μετὰ τῆς θυγατρός σας, χωρὶς αἱ κακαὶ γλῶσσαι. . . .

— Ἄ! ἄ! νὰ ἀνταλλάξῃ λέξεις μίαν ἑσπέραν τοῦ Μαρτίου μετὰ τὸν ἑσπερινόν; Ἐν τούτοις μήπως θὰ τὴν πάρῃ καὶ νομίζετε, κύριέ μου, ὅτι ἡ τιμὴ τῆς θυγατρός μου δὲν πρέπει νὰ μένῃ πάντοτε ἀκηλίδωτος ὡς τὸ λευκὸν κολλάρον τοῦ κυρίου σας;

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συντεχνίας τῶν ὑφαντῶν ἐν τῇ θέρμῃ τοῦ λόγου του εἶχεν ἁρπάσει τὸν γέροντα Ἰωάννην ἐκ τοῦ στήθους καὶ ἐντείνει τόσον πολὺ τὴν φωνήν του, ὥστε ἡ προσοχὴ τῶν γειτόνων ἤρξατο προσηλουμένη. Ὁ ὁπλοποιὸς ἐσκέφθη τότε ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ἀποσύρῃ καὶ διὰ τῆς βίας ἔξω τὸν ἐξηγριωμένον φίλον του· τοιουτρόπως δ' ἐτέθη τέρμα εἰς τὴν ζωηρὰν συζήτησιν. Τοῦτο ὅμως, ἐννοεῖται, δὲν ἴσχυσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν φήμην ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, ὅτι ὁ Ἰωάννης, ὁ ὑπηρέτης τοῦ κυρίου Κράφτ, μεθ' ὅλον τὸ γῆράς του, εὑρίσκετο εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ ὑφαντοῦ καὶ ὁ πατήρ της ὠργισμένος ἐπέπληξεν αὐτὸν δριμέως εἰς τὸν λειμῶνα.

Τὰ γυμνάσια τοῦ πεζικοῦ εἶχον ἤδη τελειώσει, τὸ πλῆθος ἀπήρχετο, ὁ δὲ νέος, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ αἰτία, ἐν τῇ ἀθῳότητί του, τῆς ἔριδος, ἣν ἀνεφέραμεν, ἔστρεφεν ἐπίσης τὰ βήματά του πρὸς τὴν πόλιν. Τὸ βάδισμά του ἦτο βραδὺ καὶ ἀσταθές, τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο ὠχρότερον ἢ ἄλλοτε, οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν πάντοτε προσηλωμένοι χαμαὶ ἢ ἐστρέφοντο μετ' ἐκφράσεως λύπης καὶ πόθου μακρὰν πρὸς τὰ κυανᾶ ὄρη τὰ περιζωννύντα τὴν Βυρτεμβέργην.

Οὐδέποτε ὁ Γεώργιος Στουρμφέδερ ὑπῆρξε τοσοῦτον δυστυχής, ὅσον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. Ἡ Μαρία εἶχεν ἀναχωρήσει μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, εἶχε δ' ἐξορκίσει αὐτὸν ἅπαξ ἔτι νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, ὑπόσχεσιν, ἥτις καθίστα αὐτὸν τοσοῦτον δυστυχῆ.

Ὁ Γεώργιος ὅταν ἔδιδε τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, ἀναμφιβόλως ὑπεβάλλετο εἰς μεγάλην θυσίαν, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ κράτος τῆς θλίψεως τοῦ ἀποχωρισμοῦ, οὐδὲν δ' ἔβλεπεν ἄλλο ἢ τὴν λύπην τῆς φιλτάτης αὐτοῦ. Σήμερον ὅμως εὑρισκόμενος μόνος κατέναντι τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ, συνησθάνετο βαθέως πόσον ἡ θέσις του ἦτο δυσχερὴς καὶ θλιβερά. Ἐκτὸς τῆς λύπης, ἣν ἠσθάνετο βλέπων ὅλα τὰ χρυσᾶ αὐτοῦ ὄνειρα ἀφιπτάμενα μετὰ τῶν ἐλπίδων τῆς δόξης του, ἐκτὸς τῆς προσεχοῦς εὐτυχίας, ἣν προσεδόκα, ν' ἀποκτήσῃ τὴν Μαρίαν διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἡ ὁποία ἀνεβάλλετο νῦν εἰς μεμακρυσμένον καὶ ἀβέβαιον μέλλον, ὤφειλεν ἄλλως, κινδυνεύων νὰ παρεξηγηθῇ ὑπ' ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ ὑπόληψις ἦτο πολύτιμος δι' αὐτόν, νὰ καταλίπῃ τὰς σημαίας αὐτῶν ἀκριβῶς, ὅτε προσήγγιζεν ἡ κρίσιμος στιγμή. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀνέβαλλεν ὁλονὲν τὸ ὀδυνηρὸν καθῆκον νὰ δηλώσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ. Ὁποίους τινὰς λόγους, ποίας ἀφορμὰς θὰ εὕρισκεν ἐνώπιον τοῦ πατρικοῦ αὐτοῦ φίλου, τοῦ ἀνδρείου καὶ γηραιοῦ Μπραϊτενστάϊν ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν ἀποχώρησίν του; Πῶς θὰ ἐπαρουσιάζετο πρὸ τοῦ εὐγενοῦς Φρόνδσβεργ; Ὦ! οἱ φιλικοὶ ἐκεῖνοι χαιρετισμοί, δι' ὧν ἐφαίνετο οὗτος ἐνθαρρύνων τὸν υἱόν τοῦ ἀνδρείου αὐτοῦ συστρατιώτου, ἐβασάνιζον αὐτὸν ὀδυνηρῶς. Ὁ πατήρ του εἶχε φονευθῆ εἰς τὸ πλευρὸν αὐτοῦ· εἶχε δ' ἀκούσει οὗτος τὸν θνήσκοντα νὰ κληροδοτῇ εἰς τὸν υἱόν του ἀντὶ πάσης ἄλλης κληρονομίας τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματός του καὶ τὸ ἔνδοξον παράδειγμά του. Ἐν ᾧ λοιπὸν σήμερον ὁ Φρόνδσβεργ μετὰ τόσης ἀγαθότητος ἤνοιγεν αὐτῷ τὸ στάδιον τῆς δόξης, αὐτὸς ἔμελλε νὰ φανῇ ἐνώπιόν του ἀναποφάσιστος καὶ ἀμφίρροπος!

Ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ζοφερῶν τούτων σκέψεων εἶχε προσεγγίσει βραδέως εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως, ὅτε ἠσθάνθη αἴφνης ἑαυτὸν ἁρπαζόμενον ἐκ τοῦ βραχίονος· ἐστράφη: ἄνθρωπός τις ἔχων ἐξωτερικὸν χωρικοῦ, ἵστατο ἐνώπιόν του.

Τί θέλεις; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Γεώργιος, διακόψας τὰς σκέψεις αὐτοῦ.

— Πρέπει νὰ μάθω προηγουμένως, ἐὰν ἦσθε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ζητῶ, ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος, Εἴπετέ μοι τί ἀκολουθεῖ τὰς λέξεις Λίχτ καὶ Στούρμ[1].

Ὁ Γεώργιος, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ παραδόξῳ ταύτῃ ἐρωτήσει παρετήρησε τὸν μετ' αὐτοῦ ὁμιλοῦντα μετὰ περισσοτέρας προσοχῆς. Δὲν ἦτο μεγαλόσωμος, ἀλλ' εὔρωστος· τὸ στῆθος αὐτοῦ ἦτο εὐρύ, τὸ δὲ ἀνάστημά του βραχύ. Τὸ ἡλιοκαὲς πρόσωπόν του θὰ ἐφαίνετο πλατὺ καὶ ἄσημον, ἐὰν πέριξ τοῦ στόματός του δὲν διεφαίνετο ἰδιαιτέρα τις ἔκφρασις λεπτότητος καὶ νοημοσύνης καὶ ἐὰν ἡ καρτεροψυχία καὶ ἡ ἀποφασιστικότης δὲν ἔλαμπον εἰς τοὺς φαιοὺς αὐτοῦ ὀφθαλμούς. Εἶχε τὴν κόμην καὶ τὸν πώγωνα ὑπόξανθον καὶ οὐλον. Ἔφερεν ἐπὶ τοῦ ζωστῆρος μακρὸν ἐγχειρίδιον· διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκράτει πέλεκυν καὶ διὰ τῆς ἑτέρας δερματίνον στρογγύλον καὶ χαμηλὸν πηλίκιον, ὁποῖα μέχρι τῆς σήμερον φέρουσιν οἱ Σουαβοὶ ἀγρόται.

Ἐφόσον ὁ Γεώργιος ἔκαμνε τὰς ταχείας αὐτὰς παρατηρήσεις, ἐξήταζεν ἐπιμελῶς πρὸς τούτοις καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ

— Δὲν μ' ἐνοήσατε ἴσως καλῶς, ὑπέλαβεν ὁ ἄγνωστος μετὰ βραχεῖαν σιωπήν. Τί συμπληροῖ τὰς λέξεις Λίχτ καὶ Στούρμ, διὰ νὰ σχηματισθῶσι δύο ἀλόκληρα ὀνόματα;

— *Φέδερ* καὶ *Στάϊν* (γραφὶς καὶ λίθος) ἀπήντησεν ὁ νεανίας ἐννοήσας σαφέστατα ἀμέσως τὴν ἔννοιαν τῆς ἐρωτήσεως. Τί μὲ θέλεις;

— Εἶσθε σεῖς λοιπὸν ὁ Γεώργιος Στουρμφέδερ; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος· Ἔρχομαι ἐκ μέρους τῆς Μαρίας...

— Πρὸς Θεοῦ! σιώπα. μὴ προφέρεις τὸ ὄνομα αὐτό, ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος, ἀλλ' εἰπέ μοι γρήγορα, τί μοι φέρεις.

— Μίαν μικρὰν ἐπιστολήν, εὐπατρίδη μου, ἀπήντησεν ὁ χωρικὸς λύων τοὺς πλατεῖς καὶ μέλανας γονατοδέσμους, δι' ὧν εἶχε περιδέσει τὴν δερματίνην περισκελίδα του καὶ ἐξάγων ταινίαν περγαμηνῆς.

Ὁ Γεώργιος ἥρπασε τὴν περγαμηνὴν μετὰ χαρᾶς ἀνεκφράστου. Ὀλίγαι γραμμαὶ ἦσαν γεγραμμέναι ἐπ' αὐτῆς διὰ μελανίνης καὶ στιλπνῆς μελάνης. Ἐκ τοῦ χαρακτῆρος ὅμως τῆς γραφῆς εὐχερῶς ἠδύνατό τις νὰ ἐννοήσῃ μετὰ πόσης δυσκολίας εἶχον γραφῆ, διότι αἱ νεάνιδες κατὰ τὸ 1519 δὲν ἐχειρίζοντο τὸν κάλαμον τόσον καλῶς ὅπως ἐκφράσωσι τὰ τρυφερὰ αἰσθήματά των· ἐνῷ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, πᾶσα ὡραία χωρικὴ δύναται νὰ γράψῃ εἰς τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της, ὑπηρετοῦντα εἰς τὸ σύνταγμα, ἐπιστολὴν ἐπίσης μακρὰν ὡς ἡ τρίτη ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου.

[1] Ἐν τῇ μεταφράσει καταστρέφεται τὸ λογοπαίγνιον. Αἱ λέξεις Λίχτ καὶ Στούρμ ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ἐνομάτων Λιχτενστάϊν καὶ Στουρμφέδερ ἔχουσι καὶ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῶν σημασίαν· φῶς καὶ θύελλα.

Τὸ χρονικόν, ἐξ οὗ παρελάβομεν τὴν διήγησιν ταύτην, ἐφύλαξεν ἡμῖν τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας οἱ ἄπληστοι τοῦ Γεωργίου ὀφθαλμοὶ ἀνέγνωσαν διὰ τῶν συγκεχυμένων χαρακτήρων τῆς περγαμηνῆς.

Τοὺς ὅρκους σου θυμήσου
Καὶ πάντοτε θὰ ἀγρυπνῇ ὁ Πλάστης' ς τὴ ζωή [σου.

Ἐν ταῖς λέξεσι ταύταις ὑπῆρχε χροιὰ τρυφερᾶς εὐσεβείας, ἃς φαντασθῇ τις δὲ σὺν τούτῳ καρδίαν ἀγαπῶσαν, ἥτις θὰ ἐπεθύμει νὰ ἵπτατο καὶ ἡ ἰδία μετὰ τῶν λέξεων τούτων, βλέμμα μεστὸν τρυφερότητος ὑγρὸν ὑπὸ τῶν δακρύων, στόμα χαρίεν ἐπιθέτον φιλήματα ἀλλεπάλληλα ἐπὶ τοῦ μικροῦ φύλλου, παρειὰς αἰδήμονας, ἐρυθριώσας εἰς τὰ μυστηριώδη ταῦτα, φιλήματα, ἃς φανταασθῇ τις ὅλα ταῦτα καὶ θὰ δικαιώσῃ βεβαίως τὸν Γεώργιον, ἐὰν ἐπί τινας στιγμὰς ἐγένετο παράφρων ἐξ εὐτυχίας. Δι' ἑνὸς βλέμματος περιχαροῦς καὶ φαιδροῦ πρὸς τὰ κυανᾶ ἐν τῷ ὁρίζοντι ὄρη ηὐχαρίστησε τὴν φιλτάτην του διὰ τὰς παραγορητικὰς ταύτας λέξεις καὶ τῇ ἀληθείᾳ αἱ λέξεις αὗται δὲν ἠδύναντο νὰ κομισθῶσιν εἰς καταλληλοτέραν ὥραν διὰ νὰ ἐνισχύσωσι τὸ ἐξασθενούμενον θάρρος τοῦ νεανίου. Ἐγίνωσκε τοὐλάχιστον ὅτι τὸ ἀγαπητότατον ὄν, ὅπερ ἐγεννήθη δι' αὐτὸν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, δὲν θὰ παρεγνώριζεν αὐτόν. Ὁ τελευταῖος στίχος ἀπέδωκεν εἰς τὴν καρδίαν του τὴν προτέραν εὐθυμίαν, ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἀγαθὸν ἄγγελον εὐχαριστήσας δ' αὐτὸν θερμῶς, τὸν ἠρώτησεν εἶτα πῶς αἱ γραμμαὶ αὗται περιῆλθον εἰς χεῖράς του.

Ἐγίνωσκον καλῶς, ἀπήντησεν ὁ χωρικός, ὅτι τὸ μικρὸν αὐτὸ γραμμάτιον δὲν ἠδύνατο νὰ περιέχῃ κακόν τι, διότι ἡ δεσποινὶς ἐμειδία φιλικώτατα ὅταν μοί το ἐνεχείριζε τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐν Μπλαμπόϋρεν, ὅπου εὑρίσκοντο οἱ ἡμέτεροι στρατιῶται. Ἐν τῷ ἐκκλησιδίῳ τῆς αὐτόθι μονῆς ὑπάρχει μεγαλοπρεπὴς βωμός, ἐφ' οὗ εἰκονίζεται ὁ πάτρων μου, ὁ ἀπόστολος ἅγιος Ἰωάννης. Πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν, περιπεσὼν εἰς μέγαν κίνδυνον καὶ εὑρισκόμενος εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου, ἔταξα νὰ μεταβαίνω κατὰ πᾶν ἔτος αὐτόσε ὡς προσκυνητής. Ἔκτοτε ἐτήρησα τὴν ὑπόσχεσίν μου, διότι ὁ ἅγιος μ' ἔσωσεν ὡς ἐκ θαύματος ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου. Ἀφοῦ ἐτελείωνον τὴν προσευχήν μου, μετέβαινον πάντοτε παρὰ τῷ ἡγουμένῳ κομίζων αὐτῷ ζεῦγος ὡραίων χηνῶν ἢ ἓν ἀρνίον ἢ ὅ,τι ἄλλο δυνάμενον νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ μὲ τὴν φλυαρίαν μου σᾶς προξενήσω ἀνίαν, εὐπατρίδη μου. . .

— Ὄχι! Ὄχι! ἐξακολούθησον, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος· ἔλα κάθισε πλησίον μου εἰς αὐτὸ τὸ θρονίον.

— Αὐτὸ θὰ ἦτο νόστιμον, ὑπέλαβεν ὁ ἀπεσταλμένος, ἕνας χωρικὸς νὰ καθήσῃ εἰς τὸ πλευρὸν εὐπατρίδου, τὸν ὁποῖον ὁ ἀρχιστράτηγος τόσας φορὰς ἐχαιρέτισεν ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σταθῶ ὄρθιος ἐνώπιόν σας».

Ὁ Γεώργιος ἐκάθησεν ἐπὶ λιθίνου τινὸς θρονίου εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ, ὁ δὲ χωρικός, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ πελέκεώς του ἐξηκολούθησεν ὡς ἐξῆς τὴν διήγησίν του. «Ἐφέτος, ἕνεκα τῶν συμβαινουσῶν ταραχῶν πολὺ ὀλίγην ὄρεξιν εἶχον νὰ μεταβῶ νὰ προσκυνήσω, ἀλλ' ὁ ἐπιορκῶν πρὸς τὸν Θεὸν ὑβρίζει αὐτόν, λέγουσι, καὶ οὕτως ἐδέησε νὰ ἐκπληρώσω καὶ πάλιν τὸ τάξιμόν μου. Ὅταν ἐτελείωσα τὴν προσευχήν μου καὶ ἠγέρθην διὰ νὰ κομίσω εἰς τὸν ἡγούμενον τὸ εἰθισμένον δῶρον, νεωκόρος τίς μοι εἶπεν ὅτι δὲν θὰ κατώρθουν τὴν φορὰν ταύτην νὰ ἴδω τὴν Α. Πανιερότητα, διότι πολλοὶ ἄρχοντες καὶ ἱππόται ἐπεσκέπτοντο αὐτόν. Ἐγὼ ἐπέμεινα ἐν τούτοις εἰς τὸν σκοπόν μου, διότι ὁ ἡγούμενος εἶνε τόσον ἀγαθὸς καὶ προσηνής, ὥστε δὲν θὰ μὲ συνεχώρει, ἂν δὲν μετέβαινον νὰ ἴδω αὐτόν. Ἐὰν εἰσέλθητέ ποτε εἰς τὴν μονήν, μὴ λησμονήσητε νὰ παρατηρήσητε τὴν κλίμακα, ἥτις φέρει ἀπὸ τοῦ κυρίου βωμοῦ εἰς τὸ ὑπνωτήριον· διέρχεται διὰ τοῦ παχέος τοίχου, ὅστις διαχωρίζει τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς μονῆς, εἶνε δὲ μικρὰ καὶ στενή. Ἐκεῖ συνήντησα τὴν εὐγενῆ δεσποινίδα, δηλαδὴ διηυθύνθη πρὸς ἐμὲ μία κομψὴ δεσποινὶς φέρουσα καλύπτραν καὶ κρατοῦσα προσευχητάριον καὶ κομβολόγιον, ἐν ᾧ κατέβαινε τὴν κλίμακα. Περιεστάλην ἀμέσως στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ τοίχου διὰ νὰ διέλθῃ, ἀλλ' ἐκείνη ἔστη καὶ εἶπεν· Ἄ! εἶνε ὁ Ἰωάννης· πόθεν ἔρχεσαι;

— Πόθεν γνωρίζεις σὺ τὴν δεσποινίδα; διέκοψεν ὁ Γεώργιος.

— Ἡ ἀδελφή μου ἦτο παραμάνα της καὶ.....

— Τί; ἡ γραῖα Ῥόζα εἶνε ἀδελφή σου; ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος.

— Τὴν γνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ ἀπεσταλμένος, τί σύμπτωσις! Λοιπὸν ἠσθάνθην πολὺ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἐπανιδὼν αὐτήν, διότι συχνάκις ἐπεσκεπτόμην τὴν ἀδελφήν μου ἐν Λιχτενστάϊν καὶ ἐγνώρισα τὴν δεσποινίδα, ἀφότου συνήθιζαν αὐτὴν νὰ περιπατῇ διὰ τοῦ τελαμῶνος τοῦ ξίφους τοῦ πατρός της. Ἀλλὰ δυσκόλως θ' ἀνεγνώριζον αὐτήν, τόσον πολὺ ἐμεγάλωσε, τὰ δὲ ῥόδα τῶν παρειῶν της ἐξηφανίσθησαν ὡς ἡ χιὼν κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαΐου. Ἡ μορφή της μ' ἐλύπησε, δὲν ἠδυνήθην δὲ νὰ κρατηθῶ καὶ νὰ μὴ ἐρωτήσω αὐτὴν τὸ αἴτιον, ὅπερ κατέτρυχεν αὐτὴν ὡς καὶ ἐὰν ἠδυνάμην νὰ τῇ φανῶ χρήσιμος εἴς τι. Ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἔπειτα μοι εἶπε· «Μάλιστα, ἐὰν εἶσαι ἐχέμυθος καὶ διακριτικός, Ἰωάννη, ἠδύνασο νά μοι παράσχῃς μεγάλην ἐκδούλευσιν».

Ἐβεβαίωσα αὐτὴν ὅτι ἠδύνατο νὰ βασισθῇ ἐπὶ τῆς ἐχεμυθίας μου καί μοι ὥρισε συνέντευξιν μετὰ τὸν ἑσπερινόν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱκανὰ βιβλία κατ' αὐτὰς προέκυψαν εἰς φῶς· περὶ τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν θέλομεν διαλάβει προσεχῶς.

Ἤδη δὲ ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῷ τίτλῳ «**Γλωσσικῶν ἀτοπημάτων ἀναίρεσις**» συγγράμματος τοῦ κ. ΓΕΩΡ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ καθηγητοῦ τῆς Γλωσσσολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, οὗτινος μέρος —τὸ πρῶτον— ἐδημοσιεύθη καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ τῆς *Ἑβδομάδος* σελ. 235—365.

*

«Mehr Licht» φέρει ὡς κεφαλίδα τὸ βιβλίον τοῦτο, τὴν τελευταίαν δηλ. φράσιν, ἣν ἀποθνήσκων εἶπεν ὁ μέγας Γκαῖτε! καὶ ὄντως «*περισσότερον φῶς*» ζητοῦσιν οἱ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης εἰλικρινῶς καὶ ἐνδελεχῶς ἐργαζόμενοι.

Τὸ προοίμιον τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος, ὅπερ λυπούμεθα ὅτι δὲν δυνάμεθα ὁλόκληρον νὰ δημοσιεύσωμεν, περιέχει γενικωτέρας ἀληθείας, αἵτινες καλὸν θὰ εἶνε ν' ἀναγνωσθῶσι καὶ ὑπὸ τῶν μὴ διαφερομένων εἰδικῶς περὶ τῶν γλωσσικῶν ζητημάτων.

Ἐν ὑποσημειώσει δὲ εἰς τὸ τέλος τοῦ προοιμίου ἐπιπροστίθησι καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἀπορήσῃ μηδεὶς ἐπὶ τούτῳ, ὅτι ἐν γελοιογραφικῷ Ἡμερολογίῳ ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ σοβαρωτάτου καὶ σπουδαιοτάτου γλωσσικοῦ ἡμῶν ζητήματος. Τοῦτο συμβαίνει ἀπὸ πολλοῦ σχεδὸν ἐν πάσαις ταῖς πολιτικαῖς καὶ γελοιογραφικαῖς ἐφημερίσιν. Αἰτία δὲ τούτου εἶνε ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι οὔτε θέλουσιν οὔτε δύνανται νὰ ἴδωσιν αὐτὸ ἀνυψούμενον εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ ὑψηλὴν περιωπήν, ἐπειδὴ τότε δὲν θὰ δύνανται νὰ ἐγγίζωσι πλέον αὐτό. Ὅτι δὲ οὕτω ῥίπτουσιν εἰς τὸν βόρβορον τοὺς μαργαρίτας, τοῦτο βεβαίως δὲν τοὺς λυπεῖ, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον τοὺς εὐφραίνει. Πάντες θὰ ὁμολογήσωσιν, ὅτι τοῦτο εἶναι λυπηρὸν φαινόμενον, ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ Κοινὸν τοὺς ἀνέχεται, διατί νὰ μὴ τολμήσωσι καὶ ἐν τῷ γλωσσικῷ ζητήματι ὅ,τι τοσοῦτον ἐπιτυγχάνει δι' αὐτοὺς ἐν τῇ ὀχλοκρατικῇ πολιτείᾳ ἡμῶν;» Διὰ τῶν ἑξῆς δὲ περατοῖ τὴν πολύτιμον αὐτοῦ συγγραφήν· «Δὲν ἠξεύρω, ἂν μετὰ τὴν τοιαύτην ἐξέλεγξιν τῶν διϊσχυρισμῶν τοῦ κ. Βερναρδάκη θὰ ὑπάρξωσιν ἀκόμη οἱ νομίζοντες καὶ ὀνομάζοντες αὐτὸν «ἀριπρεπῆ φιλόλογον» καὶ «γλωσσολόγον» καὶ τὰ χρυσᾶ αὐτοῦ ἔπη ὡς σοφίας ἄκρως ἀπηρτισμένης ἀποκυήματα ἀποθαυμάζοντες. Δὲν θὰ ἀπορήσω, ἂν θὰ ὑπάρχωσιν.

«Μήπως δὲν ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἀδυνατοῦντες ὅλως ν' ἀπαρνηθῶσι τὴν χρῆσιν τοῦ ὀπίου ἢ τοῦ χασίς, ἂν καὶ καταστρέφῃ αὐτούς; Ὑπὲρ τῶν προκατειλημμένων καὶ οἱονεὶ τετυφλωμένων τούτων δὲν ἐργάσθην ἐγώ, ἀλλ' ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες ἐνθυμούμενοι τὸ τοῦ παλαιοῦ «μήτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μῦ-

θον ἀκούσῃς» θὰ θελήσωσι νὰ μελετήσωσι καὶ τὰ ἐμὰ καὶ τοῦ κ. Βερναρδάκη καὶ νὰ κρίνωσι πότερος ἀληθεύει, πότερος ἠξεύρει τὰ πράγματα, πότερος ἔχει καὶ ἐν τῷ συνόλῳ καὶ ἐν ταῖς μέρεσι δίκαιον, καὶ δὴ ποτέρου τοῖς γνώμαις καὶ διδασκαλίαις ἀνάγκη νὰ πεισθῶσιν· ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὑπὲρ τῶν νεωτέρων, ὅσοι ἀθῷοι ὄντες θὰ προθυμηθῶσι νὰ σχηματίσωσι γνώμην καὶ πεποίθησιν περὶ τοῦ ὑπὸ συζήτησιν σπουδαιοτάτου θέματος οὐχὶ ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἀγυιαῖς καὶ τοῖς καφενείοις λεγομένων, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν βιβλίων, ἐν οἷς ἑκάτερος ἐπανειλημμένως καὶ ἐπαρκῶς ἤδη ἐξεθήκαμεν τὰς ἰδίας θεωρίας καὶ δοξασίας».

*

Καὶ περὶ ἄλλου μὲν συγγράμματος δὲν δυνάμεθα νὰ γράψωμεν κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην, δὲν δυνάμεθα ὅμως ν' ἀποσιωπήσωμεν τὴν ἐπαινετικωτάτην κρίσιν, ἣν ἐξήνεγκε περὶ τοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Διδασκαλείου κ. Χαρ. Παππαμάρκου ἐκδοθέντος παιδαγωγικοῦ βιβλίου τὸ σπουδαιότατον ἐν τοῖς Γερμανοῖς καὶ λίαν φειδωλὸν ἐπαίνων περιοδικόν, Paedagogisches Archiv (ΤΚΗ'. σελ. 53). Ἀναγράφοντες ταῦτα εὐχόμεθα μετὰ τοῦ τὴν βιβλιογραφίαν συντάξαντος κ. Juergens καὶ ἡμεῖς «εἰλικρινῶς, ἵνα ὁ κ. συγγραφεὺς εὐτυχήσῃ νὰ ἐπίδῃ πλουσίους τοὺς καρποὺς τῶν εὐγενῶν του ἀγώνων.»

*

Ἤδη τὴν ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν φιλολογικὴν κίνησιν ἐπισκοποῦντες εὐαρέστως λίαν ἑνωτιζόμεθα συγχαρητηρίους ἐπευφημίας ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει ἐν φιλολογικῇ ἑσπερίδι τῆς ἐν Σύρῳ λέσχης «Ἑλλάδος» καλλιεποῦς καὶ ἐμβριθοῦς μελέτης τοῦ κ. Σπ. Μάτεσι «περὶ τῆς ἁλώσεως τῆς Λευκάδος ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν ἐν ἔτει 1684». Ὑπὸ τὰς εὐαρέστους δὲ ταύτας ἐντυπώσεις περατοῦμεν τὰ ἐγχώρια τῆς ἑβδομάδος ταύτης φιλολογικά.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Ὁ Ἐρρίκος Οὐσαί, ὁ γάλλος ἱστορικὸς καὶ κριτικός, ὁ περὶ Ἑλλάδος γράψας ἐσχάτως ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κόσμων», ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τὴν 24 Φεβρουαρίου τοῦ 1848. Προωρισθεὶς κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν ζωγραφικὴν ἐστράφη πρὸς τὴν μελέτην τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος καὶ πλὴν διαφόρων ὡραίων ἄρθρων ὑπὸ τὸ ὄνομά του ἢ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ceorges Werner δημοσιευθέντων ἐν τῷ «Καλλιτέχνῃ», τῷ «Τύπῳ», τῇ «Ἐπιθεωρήσει τοῦ 19ου Αἰῶνος», ἀνεφάνη, δεκαενεαέτης ὤν, διὰ τῆς «Ἱστορίας τοῦ Ἀπελλοῦ», ἀξιοπαρατηρήτου μελέτης ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης.

Κατόπι δὲ μακρᾶς διαμονῆς αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐδημοσίευσε τῷ 1873 τὴν «Ἱστορίαν τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Περικλέους μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν τριάκοντα τυράννων» ἔργον τυχὸν τῷ 1874 τῆς ἐξ 20,000 φράγκων ἀμοιβῆς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημείας. Ἕτερα συγγράμματα αὐτοῦ περὶ Ἑλλάδος τῷ 1867 ἐκδοθέντα εἶναι «Ὁ στρατὸς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι» καὶ «Ἡ Ἑλλὰς ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει». Ἀκολούθως δ' ἐδημοσίευσε τὴν «Πρώτην πολιορκίαν τῶν Παρισίων» στρατιωτικὴν καὶ ἀρχαιολογικὴν μελέτην ἀνατυπωθεῖσαν τῷ 1878 μετ' ἄλλων ὁμοῦ μελετῶν αὐτοῦ, ὑπὸ τὸν τίτλον: *Ἀθῆναι, Ῥώμη, Παρίσιοι.* Συνεργάζεται εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν τῶν δύο Κόσμων», εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων», εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Γαλλίας» καὶ ἀλλαχοῦ.

Καὶ θερμὸν ὕδωρ πρὸς χρῆσιν τῶν πολλῶν. —Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Πέστης ἐψήφισε πίστωσιν 100,000 φράγκων πρὸς κατασκευὴν μεγάλου ἀρτεσιανοῦ φρέατος προωρισμένου νὰ παρέχῃ τὸ ἀναγκαιοῦν θερμὸν ὕδωρ εἰς τὰ δημόσια καταστήματα καὶ λουτρά. Τὸ βάθος τοῦ φρέατος ἔχει ἤδη ὑπερβῆ τὰ 951 μέτρα καὶ ἐξάγει καθ' ἑκάστην 800 κυβικὰ μέτρα ὕδατος θερμοῦ 70 βαθμῶν, ἀλλὰ ἡ ἐργασία τῆς ἐκβαθύνσεως θὰ προχωρήσῃ, μεχρισοῦ εὕρωσιν ὕδωρ θερμοκρασίας 80 βαθμῶν.

Βεβαίως μετ' οὐ πολὺ τὸ θερμὸν ὕδωρ θὰ διοχετεύηται καὶ εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας, οἱ δ' εὐτυχεῖς κάτοικοι τῆς Πέστης δὲν θὰ ἔχωσιν ἀνάγκην νὰ κοπιάσωσι πολὺ ὅπως παρασκευάσωσι καφέν, τέϊον καὶ τὰ τούτοις ὅμοια.

Ὦ! ἐὰν ὑπῆρχε καὶ παρ' ἡμῖν ὅμοιον ἀρτεσιανόν!....

Τὸ νέον Πανεπιστήμιον. Ἐν τῇ πόλει τοῦ χρυσίου, τῇ μυθιστορικῇ Καλιφορνίᾳ συνέστη κατ' αὐτὰς.... Πανεπιστήμιον, προικισθὲν μάλιστα καὶ ὑπό τινος ἀοιδίμου, τοῦ γερουσιαστοῦ Loland Stanford διὰ 3,500,000! δολλαρίων.

Ἀναμένομεν νὰ ἴδωμέν τινα συμπολίτην μας ζητοῦντα ὑφηγεσίαν ἢ νύμφην ὡς διδάκτωρ τοῦ ἐν Καλιφορνίᾳ Πανεπιστημίου... Τοῦτο ὅμως θὰ εἶνε κάπως δύσκολον, διότι ἐκεῖ βεβαίως δὲν θὰ ἀγοράζωνται τὰ διπλώματα διὰ μικρῶν ποσῶν!

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ ἐξ ὑποδημματοποιοῦ πίπτουσιν ἀερόλιθοι! Οἱ εὐπαίδευτοι κάτοικοι τῆς Νεαπόλεως πολὺ διεσκέδασαν ἐκ τῆς ἀπάτης ἀστρονόμου πιστεύσαντος ὅτι ἀνεῦρεν ἀερόλιθον 6 κοιλογράμμων. Κατ' αὐτὸν ὁ ὄγκος ἐκεῖνος ἦτο τεμάχιον τοῦ γνωστοῦ θρυσθέντος κομήτου Βίδα. Δυστυχῶς ὅμως ὁ καθηγητὴς Jonston Laris ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ ἀερόλιθος ἦτο τεμάχιον λάβας τοῦ Βεσουβίου, ἐκ τῆς ἐκρήξεως τοῦ 1881 κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ ὅτι ἔφερεν ἴχνη μαρτυροῦντα ὅτι ἀνῆκεν εἴς τινα σανδαλοποιόν, ὅστις τὸν μετεχειρίζετο διὰ νὰ κτυπᾷ τὰ δέρματά του, τίς οἶδε δὲ τί παθὼν τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἕκτου πατώματος· καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ ἀτυχὴς ἀστρονόμος ἐνόμισεν ὅτι ἔπεσεν ἐξ οὐρανοῦ. Καὶ νὰ λέγηται ἡ κομήτης βίδα!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. *Αἴνιγμα.*

Σὲ κάθε χώρα θὰ μ' εὑρῇς, ὡς καὶ σὲ κάθε στόμα
καὶ εἰς τὸ φύλλον πούχρατεῖς εἶμαι κι' ἐκεῖ ἀκόμα.

2. *Στοιχειόγριφος.*

Εἶμαι ὅπλον τῶν ἀρχαίων,
Ἀλλ' ἡ τέχνη τῆς Εὐρώπης ἄχρηστον μ' ἔκαμε [πλέον.
Ἂν τὴν κεφαλήν μου κόψῃς καὶ πλησίον μου [καθήσῃς
μόνον δύο τρεῖς ἡμέρας, ὑγιὴς δὲν θὰ γυρίσῃς.
(ἐκ Λεχαινῶν) Κ. Δ. Κ.

3. *Συλλαβόγριφος.*

Μικρὰ πόλις εἶμαι τῆς Πελοποννήσου,
Ἐὰν κόψῃς μία συλλαβή μου μόνο
Δίχως νὰ κινήσῃς ὅμως καὶ τὸν τόνο,
Τότε θενὰ γίνω μέλος 's τὸ κορμί σου.

4. *Αἴνιγμα δημῶδες.*

Ἄσπρος κάμπος
μαῦρα γίδια.

5. *Πρόβλημα.*

Πόσον τιμῶνται 100 χιλιόγραμμα φελλοῦ, οὗτινος ἡ ἀξία εἶναι 100 δραχ. τὸ κυβικὸν μέτρον; (γνωστοῦ ὄντος ὅτι ὁ φελλὸς εἶναι τετράκις ἐλαφρότερος τοῦ ὕδατος).

6. *Φιλολογικὴ ἐρώτησις.*

Τίς ἔγραψε τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα εἰς τὸν ζωγράφον τῆς εἰκόνος του;

Ἀμαθεῖ γεγράφθαι χειρὶ τήν δε μὲν εἰκόνα
Φαίης τάχ' ἄν, πρὸς εἶδος αὐτόφυες βλέπων.
Τὸν δ' ἐκτυπωτὸν οὐκ ἐπιγνότες φίλοι
Γελᾶτε φαύλου δυσμίμημα ζωγράφου.

7. *Ἱστορικὴ ἐρώτησις.*

Ποῖος κατηγόρησε τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς χλευάσαντα τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσῖνος;

8. *Μυθολογικὴ ἐρώτησις.*

Ἐσώθη κἀνὲν τῶν τέκνων τῆς Νιόβης τῶν κατατοξευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος;

9. *Κρυπτογραφικά.*

(Ν' ἀναγνωσθῇ ἢ δι' ἀντικαταστάσεως τῶν στοιχείων σχηματισθεῖσα φράσις).

Θ βοπιποθ οπμμψξ γψσζβξ χτμμψξ
ζκξζ λζυσπξ δζξκιπξ.

10. *Ἀπρόπτον.*

Ποῖον πρᾶγμα ἔχει ὀπώρας καὶ δένδρον δὲν εἶνε;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Εἰς τὸν πρῶτον ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν λύτην τῶν πλείστων, προσφέρεται τὸ Ἀττικὸν ἡμερολόγιον τοῦ κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Μ. Α. Β. Γαλάζιον.—κ. Δ. Κ. Στ. Βιέννην.—κ. Ν. Π. Μόναχον.—κ. Μ. Θ. Τρ. Ἀργοστόλιον.—Κυρίαν Χ. Ἰ. Ρ. Ζαβέρδαν (Βονίτσης).—κ. Μ. Κ. Λεβάδειαν.—κ. Μ. Μ. Ἀταλάντην.—κ. Ν. Δ. Μ. Σαλαμῖνα.—κ. Α. Σ. Μ. Σῦρον. Ἐλήφθησαν, σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Ν. Π. Καββάλαν. Οὐδὲν ἐλάβομεν.

ΤΥΠΟΙΣ ΓΡ. ΠΑΠΑΔΕΞΑΝΔΡΗ ΚΑΙ ΑΛ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ